JURNALUL® S.F.

Nr.21 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Cristian LĂZĂRESCU

Cotizo DRAIA

Ursula K. Le GUIN

Pompilian TOFILESCU

Gilles FRANCESCANO

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

Ultima oră

●ŞEDINŢA WORLD SF: Sîmbătă, 8 mai, a avut loc la sediul Fundaţiei „Vladimir Colin" o întîlnire de lucru a filialei române a WORLD SF. După o scurtă informare privind adunarea generală a WORLD SF de la Jersey, s-au discutat probleme despre activitatea viitoare a filialei, îndeosebi posibilitatea editării unui buletin informativ lunar care să reflecte viaţa filialei, noile apariţii editoriale şi publicistice, vernisajele unor expoziţii de artă plastică SF, premierele filmelor de gen. Buletinul ar urma să constituie şi un mijloc de legătură şi informare cu WORLD SF INTERNATIONAL şi cu celelalte filiale din Europa şi din lumea întreagă.

Următoarea întîlnire va avea loc sîmbătă 8 iunie a.c., orele 11, la sediul Fundaţiei „Vladimir Colin" din strada Arhitect Mincu nr.19, tel: 6181837.

●ALMANAHUL ANTICIPAŢIA 1993 - Marea aglomeraţie de premii Hugo şi Nebula - nu mai puţin de 6 - în volumul de numai 402,9 (23,7x17x1) cm³. Pentru 500 lei puteţi citi în cele 224 pagini pe care vi le propune „Ştiinţă şi Tehnică S.A" nuvele de de Greg Bear, George R.Martin, James Tiptree Jr. ş.a.

● 498 : Aceeaşi societate ne propune şi un nou număr din renăscuta „Colecţie" - 32 pagini, 40 lei. Piesa de rezistenţă: „Jocul lui Ender" de Orson Scott Card

●EVENIMENT: Luna aceasta (chiar pe 10 mai) legendara figură a SF-ului ce s-a identificat cu la fel de legendara COLECŢIE DE POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE: ADRIAN ROGOZ a revenit în ţară . Să sperăm că va fi un semnal de bun augur şi că în curînd îi vom revedea şi pe: Sergiu Fărcăşan, Gheorghe Săsărman, Sergiu Nicola ş.a. Pînă atunci, bine aţi venit Maestre Rogoz!

●REEDITARE : A apărut ediţia a III-a a extraordinarului roman „ Luntrea sublimă" de Victor Kernbach. Volumul a fost editat de Editura „Noua Stea", are 304 pagini şi costă 510 lei.

●LANSARE : Foarte mobilă se dovedeşte a fi şi editura NEMIRA care a făcut lansarea ultimei sale apariţii „Preludiul Fundaţiei", tocmai la Mangalia cu ocazia inaugurării unei noi librării (particulare) în oraşul de pe malul mării.

●FANZIN: Avalanşa de fanzine de anul acesta continuă! „String" a scos primul număr din fanzinul ce reflectă într-adevăr acest cenaclu. Fanzinul va fi înmînat tuturor celorlalte cenacluri la „Zilele Sigma", iar cenaclurile ce nu vor avea reprezentanţi le vor primi prin poştă.

Clubul de anticipaţie „QUO VADIS?" către cenaclurile şi cluburile SF

S.F. Club „QUO VADIS?", filiala Ploieşti, doreşte să organizeze CONVENŢIA NAŢIONALĂ DE SCIENCE-FICTION „ROMCON 1993", la Ploieşti, în luna septembrie sau prima decadă a lunii octombrie 1993.

Posibilităţile noastre sînt:

– sală de festivităţi: sala amfiteatru-500 locuri;

– sală pentru vizionări video: sala mică-200 locuri;

– săli întîlniri pe secţiuni: 2 X 30 locuri;

– sală pentru expoziţie de publicaţii S.F.: sala bar-80 locuri;

– salon expoziţii artă plastică: sala panoramic-140 m²;

– sală discotecă;

– săli de protocol: 2 X 8 locuri;

– cazare la hotel 2 stele: Turist, Central, Prahova.

– masa la restaurant sau la cantină (opţional).

Menţionăm că festivităţile vor avea loc în incinta Casei de Cultură a Sindicatelor din Ploieşti, iar cazarea şi masa pot fi asigurate în centrul civic al municipiului, într-un perimetru restrîns.

ROMCON 1993 – Proiect de program

Ziua I VINERI

16.00 – Sosirea invitaţilor şi participanţilor

16.00 - 17.00 – Cazarea

17.00 - 18.30 – Vizionare film SF; amenajarea expoziţiei de artă plastică

19.00 – Cina

20.00 – Conferinţă (Florin Munteanu)

21.00 – Vizionare de film SF

Ziua a II-a SÎMBĂTĂ

7.00 - 8.00 – Sosirea invitaţilor şi participanţilor; cazarea lor

8.00 – Micul dejun

9.00 – Deschiderea oficială a lucrărilor *ROMCON 1993*

10.00 – Vernisajul expoziţiei concurs de artă plastică; deschiderea expoziţiei cu vînzare de publicaţii SF

12.00 – Vizionare de film SF

14.00 – Dejunul

17.00 – Conferinţă (Florin Munteanu)

18.00 – Vizionare de film SF

19.30 – Cina

21.00 – Bal SF cu surprize

Ziua a III-a DUMINICĂ

9.00 – Micul dejun

10.00 – Decernarea premiilor ROMCON 1993; stabilirea propunerii EUROCON 1994.

11.00 – Decernarea premiilor la concursurile organizate cu prilejul Convenţiei.

11.30 – Concluzii asupra activităţii fandomului şi propuneri pentru activitatea viitoare.

12.00 – Cafenea literară; închiderea oficială a lucrărilor ROMCON 1993

14.00 – Dejunul

NOTĂ: Pe întreaga perioadă a desfăşurării ROMCON-ului, în incinta Casei de Cultură a Sindicatelor va funcţiona un bufet şi o cofetărie. Postul local de radio va transmite emisiuni speciale, dedicate acestui eveniment. Redaţiile fanzinelor „CATHARSIS" şi „MICRON" vor apărea cu numere speciale. Vor fi editate programe, cataloage şi foi volante. Clubul „QUO VADIS?" va pregăti nenumărate surprize participanţilor.

Preşedinte Dan TĂRĂCILĂ

O zi cu ghinioane

Sîmbătă, 8 mai, la Buzău a avut loc lansarea numărului 20 al JSF, lansare organizată de Cenaclul Pozitronic (Asociaţia pentru Arte şi Ştiinţe Prospective GENEZE) în colaborare cu Biblioteca V.Voiculescu.

Deşi lansarea a întîrziat cu trei ore (din cauza suspendării unui tren) au fost prezenţi peste 60 de fani. În afara redactorilor JURNALULUI SF - Marius Alecu, Dănuţ Ivănescu, Lucian Băbeanu, la festivitate au participat şi trei reprezentanţi ai Clubului Quo Vadis? care au lansat invitaţia oficială de a organiza Romconul 1993 la Ploieşti. Cei prezenţi s-au delectat cu o gală video (din păcate şi din motive obiective - mult prelungită) şi o expoziţie de grafică. Au expus Lucian Băbeanu, Ionuţ Bănuţă, Grofu Florin, Eugen Danciu, Dan Simionoiu şi Victor Trifan. A fost expusă şi macheta realizată de Lucian Băbeanu, machetă ce va fi folosită la realizarea unui film SF.

Conferinţa domnului Florin Munteanu despre Ştiinţa Complexităţii nu a mai avut loc deoarece domnia sa era blonav. Aşa că cei prezenţi au trebuit să se mulţumească cu una dintre conferinţele înregistrate despre fractali.

Ar mai trebui remarcată prezenţa redactorului emisiunii Start spre Extraordinar - Mara Popa, emisiune ce cîştigă cu fiecare joi tot mai mulţi fani datorită modului prompt de a informa ascultătorii asupra evenimentelor din fandom.

Deci o zi plină de ghinioane, peste care organizatorii şi invitaţii au reuşit totuşi să treacă.

Şi pentru că era totuşi un eveniment, pizza din final şi sticlele cu cola au fost totuşi binevenite.

A consemnat
Adrian BĂNUŢĂ

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27, sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

ECRAN FANTASTIC 1992

BD sau SF?

În 1975, fascinat de Dune, regizorul Alejandro Jodorowsky decide să-l ecranizeze, drept care apelează la trei nume celebre: francezul Jean „Moebius" Giraud, englezul Chris Foss și elveţianul H.R.Giger. Îndepărtatul an 10.191 s-ar fi concretizat astfel în costumele lui Moebius, în astronavele lui Foss și în delirantele decoruri ale lui Giger. „S-ar fi", deoarece nici un producător nu s-a încumetat să finanţeze viziunile lui Jodorowsky, iar proiectul a fost abandonat la faza de schiţe și storyboard.

În 1977 exploda fenomenul Star Wars, iar George Lucas recunoștea influenţa exercitată asupra filmului de BD-urile lui Moebius. Doi ani mai tîrziu, Foss și Moebius sînt angajaţi consultanţi vizuali la Alien de către Ridley Scott. Omul care avea în sarcină scenografia era unul și același cu cel ce inspirase monstrul ce dădea numele fimului: Giger.

La 13 ani de la premieră, Alien reprezintă, scenaristic, o variaţie SF ingenioasă pe tema clasicului motiv al casei bîntuite, dar deloc originală (subiecte aproape similare mai fuseseră tratate în Sf de Van Vogt în nuvela „Discord In Scarlet" (1939) sau de filmul din 1958 It! The Terror From Reyond Space).

Dincolo de un plot secundar interesant, dar neexploatat (rolul Companiei în aducerea monstrului la bord), și de materialul cenzurat (secvenţă în care Ripley descoperă doi membri ai echipajului, presupuși morţi, încă în viaţă– aidoma viespilor entomofage, monstrul i-a păstrat ca hrană vie pentru larvele sale...), ceea ce impune într-adevăr Alien e...realismul.

Vădit în prestaţiile actoriceşti, dar mai ales în impactul vizual, el se regăsește de-a lungul întregului film: epava extraterestră de pe planeta înceţoșată; cadavrul pilotului, stranie fuziune de carne și metal; apa șiroind din conductele fisurate în interiorul lui Nostromo; jeturile de aburi și efectele de stroboscop în coridorul de acces la navetă; graţia respingătoare a alienului matur. În acest sens, un merit însemnat îi revine lui H.R. Giger, ultim discipol al lui Dali, pictor elveţian ale cărui pînze sînt bîntuite de maladive îmbinări biomecanice scăldîndu-se într-o sexualitate necrozată. De altfel, Gigger e cel ce susţine deschiderile psihanalitice ale concepţiei regizorale, împlinindu-le vizual în formele erectile ale epavei, în căile de acces aidoma unor vagine, în labiile ouălor de alien, în craniul falic al monstrului matur sau în fallatio-ul impregnării.

Toată această evocare veridică a unui altundeva se bazează mai ales pe design. A face lucrurile interesante pare a fi un crez estetic al lui Scott. De la Alien încoace, filmul SF s-a schimbat, în termeni vizuali, radical și ireversibil. Design-ul ar trebui să vină astfel în întîmpinarea deschiderilor tematice ale genului. Din păcate, tendinţă confirmată de producţia anilor din urmă, deseori el devine, alături de efectele speciale, unicul raison d'etre a filmelor în cauză. Aliată perfecţiunii formale, fascinaţia vizuală marchează astfel deficienţele și platitudinea scenariului.

Un exemplu ideal în acest sens e Terminator 2: Judgment Day (r.James Cameron, 1992). Elementele de ordin tehnic frizează desăvîrșirea, iar stilistica filmului nu-l va deranja decît pe spectatorul sofisticat, pentru care uzul și abuzul de plan-detalii sînt un mod narativ facil. Merită analizat în schimb scenariul (vag inspirat din romanul lui Clifford Simak **Time and Again**-1951) și aderarea la convenţia SF propusă. Încadrabil tematic călătoriei în timp, scenariul preferă jocul de paradoxuri temporale, o acţiune de thriller poliţist, asortată cu locuri comune proprii melodramei (motivul familiei destrămate, femeia singură, mama și copilul) și SF-ului (cataclismul nuclear, salvarea omenirii, robotul care se umanizează), cu personaje-șablon (psihiatrul incredul, savantul cuprins de remuşcări, whiz-kid-ul într-ale informaticii) și cu americanismele de rigoare (urmăriri dezlănţuite, costumul de piele neagră și ochelarii de soare, bătutul palmei și OK-ul cu degetul mare în sus). Depedeve SF, se înfruntă două maşini, dintre care una e net superioară celeilalte. Astfel e greu de înţeles de ce T1000 nu are decît un biet pistol, în timp ce Arnie trambalează cu el un adevărat arsenal tip Rambo; de ce soseşte atît de tîrziu T1000 la reşedinţa lui Dyson, cînd un banal calcul probabilistic i l-ar fi indicat drept cea mai posibilă ţintă pentru schimbarea istoriei viitoare; de ce, în secvenţa finală, o cruţă T1000 pe Sarah Connor în loc s-o ucidă și apoi s-o personifice, atrăgîndu-și la sigur victima (aşa cum face de altfel mai tîrziu?!); de ce Arnie are o sursă de putere auxiliară; dece mimetismul lui T1000 acţionează numai la contactul fizic cu persoana mimată, de ce nu imită subiectul cu care e cel mai ades în contact de-a lungul filmului - T800; în fine, acest proces mimetic e doar exterior, o aparenţă, or asta înseamnă că uniforma de poliţist și accesoriile ei (deci inclusiv pistolul) sînt elemente decorative, fără funcţionalitate– însă pistolul trage gloanţe adevărate și chiar se agaţă în gratiile prin care trece T1000.

Luat în sine, acest ultim moment e un superb „efect de real" care „vinde" povestea unui spectator prea puţin interesat de consideraţiile de mai sus (măcar în cazul unei prime vizionări). Și, într-adevăr, o eficienţă diabolică a montajului, a încadraturilor, a jocului actoricesc, un suspans dozat cu precizie hitchcockiană și, nu în ultimul rînd, acel sense of wonder degajat de tehnologia futuristă, toate la un loc cuceresc, iau suflul, minunează.

Revenim astfel la întrebarea din titlu.

Ambele filme se revendică din îndelungata tradiţie a comic-book-ului american, împărţind cu acesta fascinaţia vizualului, acţiunea trepidantă și claritatea naraţiunii. Nu întîmplător au fost adaptate în bandă desenată, după cum nu întîmplător amîndouă ilustrează aspectul foiletonistic al comics-urilor: Alien are deja două urmări (Aliens - r. Jame Cameron, 1986 și Alien 3 - r.David Fincher, 1992), iar Terminator 2 urmează el însuși lui Terminator (r.James Cameron, 1984), un al treilea film fiind în producţie. În SUA comics-urile sînt echivalentul modern al basmelor europene. Astfel privite, cele două filme sînt basme contemporane. Într-un cuvînt, vorbesc copilului din noi, invalidînd tot ceea ce am scris eu mai înainte. Fiindcă basmele au fost, sînt și vor fi eterne.

Cristian LĂZĂRESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Marius GROZA
Sorin STOIAN
Corectură:
Corina ROMAN
Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Heliograph-ul telegrafiat

Luni, 12 aprilie

- Premiile Eastercon: Text: Geoff Ryman, „A fost..." (Was...). Lucrări de artă: Jim Burns, coperta la "Kaeti on Tour" (Roberts). Prezentare dramatică: Armageddon Enterprises. Proză scurtă: Dave Langford "Asiable"

Premiul Weir Doc: Bridget Wilkinson.

Cîștigătorii premiilor ESFS: Autor: Ian Banks. Artist: Jim Burns. Revistă: „Anticipaţia", Promotor Larry van der Putte(Suedia). Editor: „Phantom Press International" (Polonia).

Premiul pentru cel mai fidel fan: Gilles Francescano (Franţa) și cel mai bun fazin: BEM (Spania)

Premii de încurajare: Sue Thomas (Anglia), Fons Boelanders (Belgia), Radoslav, Dylis (Polonia), Josef Zarnay (Slovacia), Vasily Zvyagintsev (Rusia), Ludmilla Kasinets (Ucraina), Alexandru Ungureanu (România), Cato Sture (Norvegia), G.Nagy Pal (Ungaria), Paolo Brera (Italia), Paco Roca (Spania), Jean Pierre Planque (Franţa). Premiile pentru cei mai simpatici Aliens: Piotr W.Cholewa, Piotr "Raku" Rak (Polonia).

Aniversări 12 aprilie: Derek Barns 1961, Carol Emshwiller 1921, Alasdair Hepburn ,Emil Pataja 1915.

- Michelle Hodgson fiind informată că unul dintre angajaţii de la bar i-ar fi dat o farfurie cu măsline în schimbul unei nopţi petrecute împreună, a întrebat: "Care din ei?"

- Cu cinci ani în urmă, Peter Nicolls a prevestit că "Enciclopedia SF" nu va avea o a doua ediţie.

Teme și motive S.F.

Cîmp de forță: vezi „ Ecran" .

Clarviziune: însușirile unor persoane de a prevedea producerea unei anumite situații, precum și de a intui evoluțiile ulterioare ale acesteia; vezi: „ E.S.P."

Clonaj: reproducerea unui organism viu, pornind de la o singură celulă, numită „ clon" . În literatura S.F. metoda este aplicabilă și organismului uman. John Varley – „ The Ophiucus Hotline" , Ira Levin – „ The Boys from Brazil" , Robert A. Heinlein – „ Friday" .

Colonialism spațial: politică de cucerire, subjugare și exploatare intensivă a populației unei planete, în folosul civilizației colonizatoare. În funcție de poziția ce îi este rezervată de autor omului, pot fi întîlnite următoarele situații:

– pămînteanul în postură de exploatator al altor civilizații: Ursula K. Le Guin – „ The Word for World Is Forrest" , Francis Carsac „ Ce monde est nôtre" , Jack Vance – „ The Domains of Koryphon" , Michel Demuth – ciclul „ Les Galaxiales"

– Terra cucerită și exploatată de extratereștri: Christopher Priest – „ The Space Machine" , Daniel Galouye – „ The City of Force" = „ Lords of the Psychon" , William Tenn – „ The Liberation of Earth" , Thomas Disch – „ Genocides"

– transformarea în colonii și exploatarea de către om a unor alte planete populate tot de pămînteni: Isaac Asimov – „ The Currents of Space" și „ Tyrann" , Robert A. Heinlein – „ The Monn Is a Harsh Mistress" , Harry Harrison – trilogia „ Deathworld" .

Cometă: astru rătăcitor, care descrie o elipsă întinsă și prezintă, de obicei, o prelungire luminoasă. Literatura S.F. a tratat consecințele întîlnirii sau coliziunii Pămîntului cu nucleul unei comete, precum și urmările posibile ale traversării de către Terra a norului de gaze și particule alcătuind coada: Jules Verne – „ Hector Servadac – Călătorie prin sistemul solar" , Arthur Conan Doyle – „ Centura toxică" , Arthur C. Clarke – „ Inside Comet" , David Brin & Gregory Benford – „ The Heart of the Comet" .

Conan The Barbarian: erou originar din ținutul mitic al Hiperboreei, dotat cu o forță herculeeană și de o violență și șiretenie ieșite din comun; relatarea aventurilor acestui erou (imaginat de Robert E. Howard) face obiectul seriei „ herotic fantasy" omonime, la care au contribuit, de-a lungul timpului, în afara creatorului: Lin Carter, Lyon Sprague de Camp, Poul Anderson, Karl E. Wagner, Andrew J. Offut, B. Nyberg și Robert Jordan.

Contact cu extratereștrii (pe Pămînt): vezi „ Întîlniri de aproape" .

Contrautopie: vezi „ Antiutopie" .

Mihaela și Cristian IONESCU

HIENELE

Îi se spunea Omul care Rîde. Sau Hiena. Bineînțeles, nu în conversațiile deschise. Ar fi fost periculos. Agenții Seriozității vegheau peste tot și de multe ori interpretaseră defavorabil însăși pronunțarea acțiunii prohibite.

Interzicerea stării de haz data din timpuri imemoriale. Nici cei mai vîrstnici nu-și mai aminteau dacă fuseseră sau nu martori la promulgarea Legii 62. Era o lege bună, fără îndoială. Datorită ei, Lumea A-314 devenise principala producătoare de lucruri serioase.

Ar fi putut fi o zi frumoasă, aprecie Atlan privind cerul. Cei doi sori își filtrau lumina prin ecranul de interferență, răspîndind peste clădiri și străzi un cenușiu monoton și deprimant. Atlan răsuflă adînc, cuprins de mîndrie; era specialistul cel mai priceput în reglajul ecranului. O clipă se lăsă purtat de satisfacție, apoi tresări îngrozit cînd își dădu seama că e gata să zîmbească. Se încruntă, rigidizîndu-și fața, sperînd să nu-i fi zărit ușoara ridicare a colțurilor buzelor. Începu să fluiere acordurile unui marș funebru la modă și se îndreptă agale spre metrou.

Clădirile cubice, gri, monotone, cu ferestre pătrate, cu gratii și geamuri negre, nereflectorizante, îi dădeau impresia că se plimbă printr-o închisoare. Străzile erau înguste, întunecoase. Semnul M, atîrnat de un stîlp, se înroșise de rugină. Pe lîngă el, din hruba metroului ieșeau oameni foarte serioși, ca întotdeauna. Era frig. Toți purtau lodene negre, din stofă grosolană. Atlan se zgribuli în pardesiul lui albastru - el era fizician, nu era obligat să se îmbrace doar în negru. Îi plăcea însă culoarea. Sau non-culoarea. Tana însă n-o suferea. „ Fie și albastru..." se resemnase ea. „ Numai să nu arăți ca un cioclu" . „ Cioclu?", se mirase el. Era un termen vechi, pe atunci n-avea de unde să-l știe. Asta fusese înainte de a deveni membru al Cerculuí.

Peroanele metroului erau murdare, străjuite de pereți igrasioși, ca o dezgustătoare galerie de picturi rupestre. Lumina slabă amplifica aspectul dezolant. În aer plutea un iz greu de mucegăială, amestecat cu mirosul uleiului scurs în pete printre traverse.

„ Urinatul interzis" , citi fără să vrea Atlan pe o tăbliță. Cineva scrijelise dedesubt „ lumea întreagă e un loc de urinat" . Agenții se chinuiseră să șteargă gluma infamă, dar urmele rămăseseră încă lizibile. Atlan se cutremură. Dacă fusese prins cel ce scrisese, probabil că acum nu se mai afla printre cei vii.

Metroul sosi, scîrțîind insuportabil. Constată că era unicul călător ce urcase din acea stație. Înăuntru, în vagon, două bătrîne „ spriţate" - se chinui să nu zîmbească pentru a treia oară - își afișau chipurile mutilate prin deschiderile ovale ale baticurilor. „ Spriţate" era un termen al Cerculuí. „ Fixarea mimicilor labile" era sinonimul oficial. Se făcea cu acid sulfuric concentrat; uneori condamnata orbea și atunci era recrutată pentru Institut.

Tana îl aștepta în fața unui magazin. O siluetă înaltă, cenușie; se tunsese scurt și purta o bască verde. Îl salută sec, apoi porniră cu pași grăbiți pe trotuar. Femeile cu care se întîlneau o priveau cu invidie. Tana era psiholog. Avea dreptul la bască. Pentru celelalte singura alternativă era baticul gri și pardesiul de aceeași culoare, lung pînă la călcîie.

„ Bună reglarea de astăzi a ecranului" , zise ea pe un ton neutru. „ Destul de bună" . „ Mai bună ca ieri" . „ Evident. Avem tot interesul să facem progrese." „ Statisticile noastre arată că tot mai puțini oameni se uită spre cer" . „ O știre care mă bucură." „ Mai aveți de eliminat cîteva porțiuni ale spectrului. O să-ți dau o diagramă psihosenzorială ca să te ghidezi" .

Apoi păstrară tăcerea. Simțeau în ceafă cercurile reci ale razelor acustice. Erau ascultați. Probabil o verificare de rutină; undeva, un ordinator stabilea procentul de amuzament al discuției. Pînă la 5% putea fi tolerat ca haz involuntar. Peste acea limită se recomanda automat supravegherea continuă.

Ajunseră acasă. Urcară scările în bezna deplină a cuștii de beton, la lumina slabă a lanternei. Șobolani speriați săgetau printre gunoaiele fermentate, duhnind pestilențial. Intrară în apartament, porniră și banda cu conversație standard; 90 de minute, o atenționă Atlan ridicînd degetul. Tana încuviință, se feri de îmbrățișarea lui și se duse să verse.

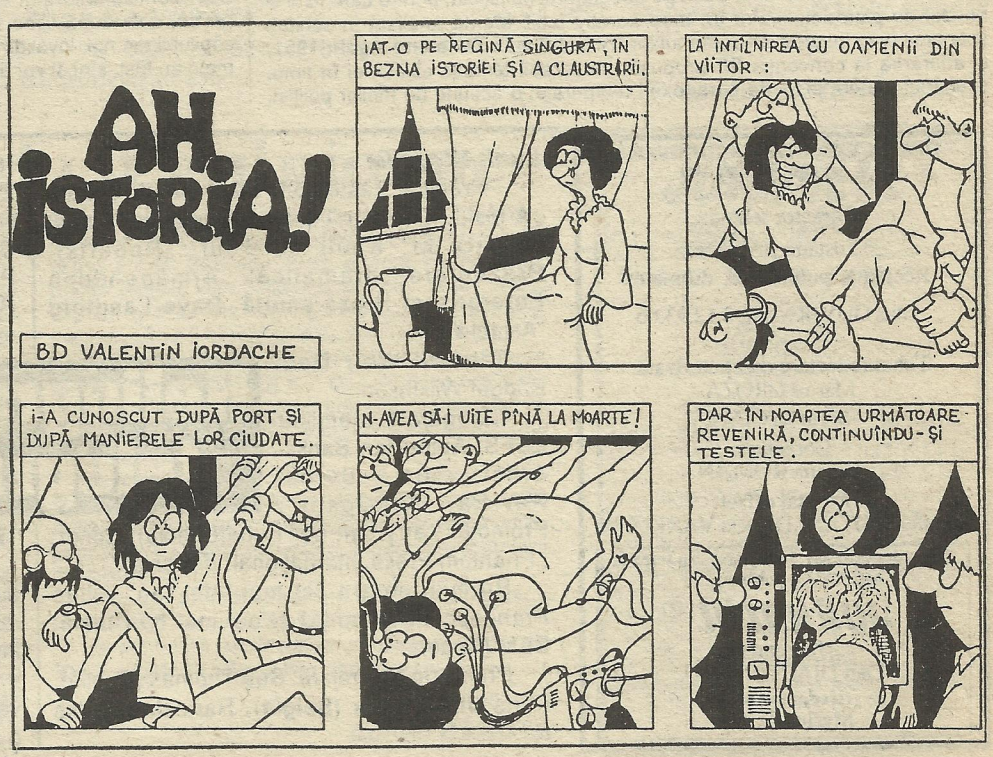

* * *

„Vorbeam ca niște cretini", zise ea amintindu-și conversația de pe stradă. „Toți vorbesc așa", comentă el trăgînd un fum lung, încet, deliberat, umplîndu-și complet plămînii. Examină apoi țigara.„E cu marijuana?" „Bineînțeles. Nu umblu cu lucruri slabe". „Ești tîrfa secolului". „Iar tu, curvarul mileniului următor", replică ea surîzînd serafic. „A mai apărut vreun banc?" „O să aflăm diseară. Au crescut însă prețurile". „Nu-i nimic. Un banc bun face oricît". „Ți-au dat o primă?" „Da. Ore suplimentare. M-au ajutat și diagramele tale, așa că e corect să împărțim cîștigul!" „Ecranul ăla e cel mai tîmpit obiect inventat vreodată. Nu ți-e jenă?" „De ce? Ai avantajul că-ți poți vedea fundul în culori sobre". „Amuzant. Începi să te descurci...Cînd ne-am cunoscut erai groaznic de lipsit de simțul umorului", pufăi Tana. „Compensam însă cu altceva", replică el maliției. Tana îi mîngîe afectuoasă sexul. „Cînd trebuie să te prezinți la Institut?" „Peste două săptămîni", se posomorî el. „Vrei să te scot?" „Ce întrebare! Bineînțeles. N-am nici un chef să mă gîdile două babe oarbe. Am văzut astăzi o pereche în metro". „Lesbiene?" „Nu știu", rîse el. „Probabil..." „Ne întîlnim atunci diseară", conchise ea. „Tot acolo?" „Tot acolo. O să primim un nou membru". „Verificat?" „În măsura în care poți să verifici așa ceva". „Pînă cînd crezi că o să ne meargă?" „Habar n-am". „Nu ți-e teamă?" „Auzi!", pufni ea. „Prima oară cînd am mers la întrunire am făcut pe mine, dacă te interesează. După aia m-am obișnuit". „Să faci pe tine?" „Du-te dracului", hohoti Tana.

* * *

Omul care Rîde. Fața lui își încremenise rictusul sinistru pe mii de afișe. Era ca o exorcizare. Inamicul public numărul unu. „Scutire pe doi ani de Institut", suna recompensa. Garanta însuși Liderul, cu figura lui ca de piatră, imobilă: apăruse deja de zece ori la televizor în scopul de a-și întări promisiunea. „Acel om este bolnav. Noi trebuie să-l ajutăm. Fericirea sa este o dereglare. Cine îl recunoaște..."

Facultatea de a rîde apare la 3-4 luni, își aminti Atlan. Oare rîsese în copilărie? Nu-și putea aminti. Practic, viața de dinainte de a fi fost luat în evidențe ca matur, îi era complet necunoscută. Cercul se apucase să facă niște investigații în această problemă. Era imposibil ca toți să se nască maturi.

„Acest om e o hienă. Doar hienele rîd în pustiu, împotriva oricărei logici, în timp ce mănîncă mortăciuni." Un alt slogan al Liderului.

Ca psiholog la Institut, Tana dispunea de o limuzină electrică. Așa știa lumea, își aminti Atlan. Tana se culcase cu o grămadă din miniștri pînă primise o repartiție. Poate chiar și cu Liderul, deși acela numai bărbat nu părea a fi. Cei din guvern aveau acces din cînd în cînd la camere insonorizate. La fel ca și cea construită de membrii Cercului, cu deosebirea că aceasta din urmă era un sediu conspirativ.

Suprema subversiune. O pivniță veche, luminată orbitor, cu pereții groși acoperiți cu caricaturi umoristice valorînd greutatea lor în aur, dotată cu un aparat de proiecție cu care se vizionau comedii străvechi...Un loc al pierzaniei. O piață ilicită a glumelor. „Cinci sute și-ți spun ultimul banc. Cu contract, firește. Aducem martori: dacă nu rîzi, primești banii înapoi".

Noul venit părea dezorientat. Femeile erau aproape complet dezbrăcate. Bărbații în travesti purtau dessous-uri feminine și pantofi cu toc înalt. Îi era jenă. „Ca și mie", recunoscu Atlan, pipăindu-și sutienul umplut cu vată.

„Liderul trebuie să moară".

Liniște. Individul era îndrăzneț. Îi făcuse pe toți să amuțească. Da, era o glumă bună, deși nu rîdea nimeni. „Vorbesc serios", insistă el stîrnind prin al doilea cuvînt rostit un cor de proteste. „Vreți să spuneți că nu v-ați gîndit niciodată la asta?"

Atlan se încruntă. Nu, el nu se gîndise. „Cei ce rîd n-au inițiativă", zise cineva drept răspuns. „Noi rîdem pentru noi", chicoti altul. „Ideea n-ar fi rea..." filozofă altul.

„De ce?" „Ne-am distra". „Ai vreun plan?" „Nici unul". Toți începură să rîdă. „Bănuiam noi că ne faci o farsă. Ești un actor destul de prost, dar.." îi zîmbi Tana. „Nu era o farsă", se împotrivi celălalt.

„Are dreptate", se pomeni Atlan vorbind. „Numai că nu e nevoie să înlăturăm Liderul. Trebuie doar să-l forțăm să abroge legea 62". „Cum?" „Făcîndu-l să rîdă în public".

„Tana, prietenul tău s-a țicnit", se distrară cei adunați. „Ăla nu rîde nici dacă-i arăți" ... „Deși poate dac-o vede pe-a ta..."

Cu ochii îmbătați de marijuana, Tana începu să-l dezbrace pe străin. „Trebuie să te inițiem", murmură ea, nesigură pe picioare. „Fii sigur că-ți va plăcea", rînji un individ aflat în apropierea lor. Nou-venitul era înalt, cu o figură inocentă, îmbrăcat în negru, stîngaci în mișcări. Rîdea stînjenit, după cine știe cîtă vreme de rigidă seriozitate. La fel cum făcuse și Atlan întîia oară.

* * *

Decisese s-o urmărească. Ideea îl excita; poate va reuși să facă în așa fel încît să-i vadă culcîndu-se. O făcuseră și la întîlnirea Cercului, dar acela fusese un ritual. Atlan descoperise cu surprindere că e gelos. Se atașașe de Tana. Mai mut decît ar fi fost necesar.

Se opri o clipă din mers, intrigat. Străinul o ducea pe femeie înspre cartierul rezidențial. Nu puteai intra acolo fără ca Agenții Seriozității să nu se intereseze apoi de tine. Făcîndu-se una cu umbra sa de pe pereți, Atlan continuă să-i urmărească. Spre groaza lui, cei doi o luară spre Templu. De ce oare acel individ o ducea pe Tana la reședința Liderului? Era oare un agent...sau un membru al Protipendadei, sau...

În bariera energetică se deschisese probabil o discontinuitate de acces, pentru că Tana și noul inițiat reușiră s-o depășească, pătrunzînd pe esplanada din fața Templului. Cea mai mare construcție din lume...Lăcașul Seriozității.

Nu se vedea nici un paznic, nicăieri. Atlan fugi spre barieră și aruncă o monedă în ea, testîndu-i tăria. Discul de plastic ricoșă într-o margine a discontinuității, apoi căzu dincolo. Bariera rămăsese accesibilă și după trecerea lor. Surescitat, cu inima bătînd în salve speriate, îndrăzni să pășească pe esplanadă.

Una din ușile dosnice ale templului stătea întredeschisă. O împinse și intră. Își încordă auzul. Se auzeau, în depărtare, chicoteli. Cu totul nefiresc.

Interiorul uriașului edificiu era o ruină, constată cu stupoare Atlan. Podeaua, acoperită cu un strat gros de praf, păstra nenumărate urme de pași. Sticle goale zăceau împrăștiate peste tot. Mese și scaune putrezeau, adunate în mormane, în colțurile saloanelor enorme, cu ferestre bătute în piroane. Resturi de aparatură fuseseră vomitate din pereți, atîrnînd într-o revărsare de cabluri.

„Bună seara", auzi o voce familiară. Se întoarse, simțind că ar dori să moară în aceeași secundă. Fusese descoperit. Liderul se apropia de el cu pași mărunți, evitînd să-l privească. „Fericirea trebuie sublimată. Rîsul e inamicul societății, pentru că risipește o enormă energie. Acel om este bolnav". Liderul trecu pe lîngă el, ridicînd norișori de praf cu pașii lui sacadați. „Noi trebuie să-l ajutăm. Fericirea sa este anormală. Cine îl recunoaște să anunțe imediat Agenții Seriozității".

„Acel om este o hienă", continuă aceeași voce, de această dată de undeva de sus. Pe scări cobora un al doilea Lider, identic cu cel dintîi, privind în gol și debitîndu-și tirada.

Chicotelile se transformaseră în răcnete de voluptate.

* * *

O nouă zi cenușie, din seria de un infinit de zile identice. Ecranul era reglat la perfecție ca de obicei. Trebuia să se întîlnească cu Tana. Ieșise mai devreme din laborator ca să fie sigur că nu întîrzie. Se uită la ceas. Făcînd acest lucru surprinse cu coada ochiului un bărbat care îl privea. Îl privea ciudat, de parcă recunoscuse în el ceva extrem de periculos și în același timp tentant. Îl ignoră.

Tana era psiholog, se gîndi în timp ce mergea spre metrou. Trebuia să înțeleagă. O revoluție era iminentă, iar rezultatul putea fi îngrozitor. O lume în care toți locuitorii sînt obligați să rîdă, în orice împrejurare, n-ar avea nimic amuzant.

Și atunci zări afișul. Omul care Rîde. Nici un om nu rîde, îi sună în minte, cu disperare, în timp ce extremitățile îi înghețau de spaimă. Trebuia să fii nebun să rîzi de unul singur într-o lume foarte serioasă. Știa însă acum de ce fusese privit atît de straniu de omul din fața Laboratoarelor.

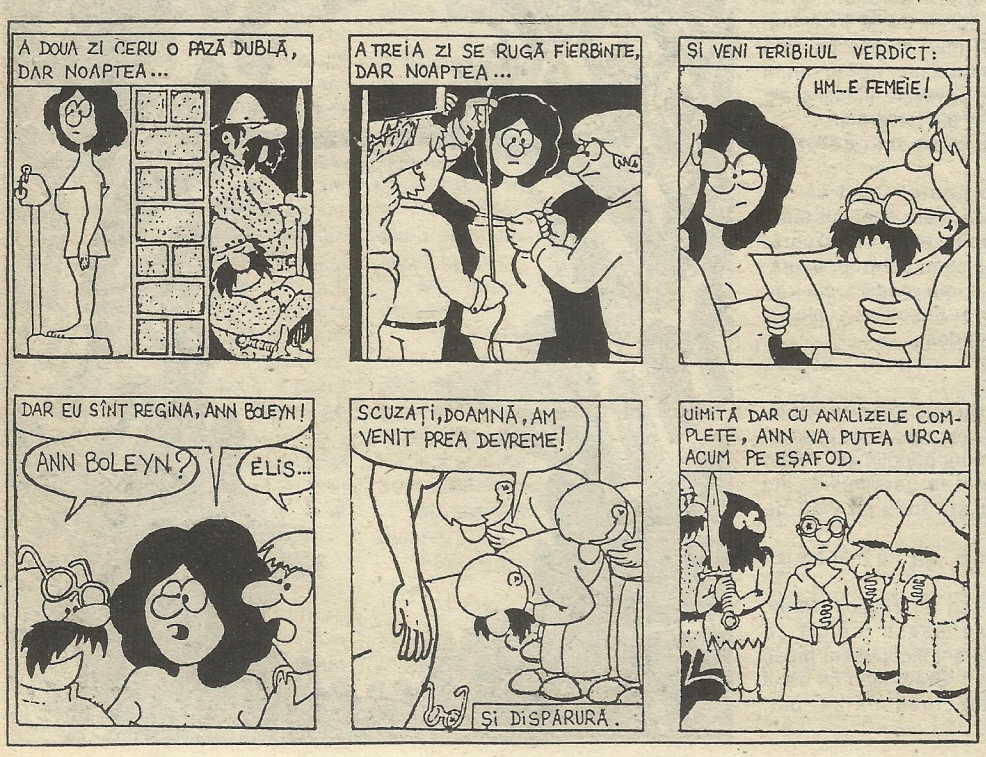

ÎNTÎLNIRE CU LENORA

L-am cunoscut pe tata într-unul din acele localuri pe care oamenii s-au obișnuit să le numească „bombe". De ce? Mă mai întreb uneori.

Poate din cauza murdăriei. Fiindcă localul la care mă refer se remarca tocmai prin așa ceva. Începînd cu mesele, scaunele (unele în trei picioare), pereții, podeaua și terminînd cu pahare ori cu ospătărița. Ospătărița era o femeie bondoacă, purta un șorț peticit și slinos, iar cînd servea la mese părea că-și trage picioarele după sine așa cum ai trage după tine o vită îndărătnică.

Însă, „bombă", de unde, totuși? Căci în acel loc nu se adunau nici hoții, nici borfașii, nici curvele din cartier. Așa cred.

Eu i-aș fi spus, mai degrabă, cîrciumă. Ordinară, dar nu deocheată. Sus, pe o tăbliță deasupra intrării, era trecut „La Sîrbu". Numele n-avea nici o semnificație, părînd dintre cele mai comune. Cu o ușoară tentativă de alint, eventual. Acolo l-am întîlnit pe tata. Intrasem să-mi cumpăr țigări.

– Cum îți zice?, m-a întrebat sughițînd imediat de două ori la rînd.

Îmi făcuse semn cu degetul și m-am apropiat neștiind ce vrea, dacă vroia sau dacă nu.

– Poftim, d-le?

Mirosea a rachiu de drojdie și încă a ceva nedefinit. Însă primul lucru pe care l-am remarcat la el a fost tremurul accentuat al mîinilor. Li se întîmplă celor care beau foarte mult ori celor atinși de toanele bătrîneții.

– Cum ziceai că-ți spune? De ce nu iei loc?

– Nu ziceam, d-le, i-am răspuns. Nu vă cunosc. Am intrat ca să-mi cumpăr un pachet de țigări.

La o masă alăturată, un bărbat cu obrazul proaspăt ras (sau poate că era spîn), înfofolit într-un pardesiu în carouri albe pe albastru, adormise cu gura căscată și o muscă i se plimba nestingherită pe buze și pe limbă. Nu sînt grețos, de fel, însă în momentul acela, bărbatul mi s-a părut respingător.

– Pretor?, a mai întrebat o dată tata.

Mirarea sa părea atît de sinceră încît m-am gîndit să tac. Să-l las să se mai mire. Dar nu m-am putut stăpîni să nu-i atrag atenția.

– Pe omul acela l-a prins voma în somn, ar trebui cineva să-l trezească.

– Un nume extrem de rar, a ținut să remarce. Cred că sînt foarte puține persoane pe care să le cheme astfel. La noi în oraș. Cred. N-am răsfoit niciodată o carte de telefoane.

Pe urmă s-a scărpinat nesigur în creștet. Suferea de calviție, puținul păr ce-i rămăsese la tîmple și ceafă era alb în întregime distonînd cu pielea roșie a capului.

– Nu. Nu mai există nici o familie Pretor în afară de a noastră.

Mama a lucrat la evidența populației și știu. Mi-a spus-o ca pe-o curiozitate.

– În afară de-a voastră și de mine.

În încăpere fumul se îngroșa mereu. Nu aerisea nimeni. Mă usturau ochii și gîtul și cred că începusem să și lăcrimez. Dinspre WC se simțea un miros specific iar din spate, chiar mai pătrunzător, duhnea a nespălare. O familie sau, mai exact, o ceată de țigani, se înghesuiau în jurul unei mese vorbind întruna și în același timp. Doar focul din mijloc le mai lipsea.

– Și pe mine mă cheamă Pretor. Să bem o țuică pentru asta.

– De ce nu.

– Eu, unul, sînt pe geantă.

– Mai bine un rom.

– Te rog. Îți rămîn dator.

– Nu se poate! Cred că m-am răstit. N-are cum să te cheme Pretor. Sîntem singura familie din oraș. Unica. Mi-a spus-o mama. A lucrat, pînă nu demult, la evidența populației.

Am cerut un rom ospătăriței. A dat mofluz din cap. Purta un șorț mototolit și slinos iar cînd mergea părea că-și tîrăște picioarele.

Parcă am mai spus-o.

L-am întrebat de vîrstă. Cît putea avea?

– Cît îmi dai?

Am mers la nimereală.

– 50? 55? Nu, 55 e prea mult.

– N-ai nimerit. Și pe mine mă cheamă tot Pretor.

Mi-a întins buletinul. Născut la, în, fiul lui, și al, domiciliat în, strada, numărul. Totul corespundea. I-am și spus. Cu singura diferență că prenumele lui era Aurelian, iar al tatălui meu Aurel. Că el încă mai trăia, iar tatăl meu murise pe cînd eu încă nu împlinisem nici un an. Îl știam doar din poveștile mamei și-ale bunicilor. Doar din fotografii.

Probabil c-am mai cerut un rom.

– Nu se poate! Cred că mă răstisem. Cred c-am acoperit toate celelalte zgomote din cîrciumă. Pînă și țiganii și-au întrerupt înjurăturile pentru a mă măsura din cap pînă-n picioare. Suspicios și pieziș. Totul corespundea.

Pînă și adresa. Strada Cîmpului, 3.

– Acum nu mai locuiesc acolo. De aproape zece ani, m-a corectat. Cînd mi-au murit părinții, am vîndut și m-am mutat la garsonieră. Îmi întoarse fila arătîndu-mi viza de flotant.

– Cu chirie, dar nu mai am cu ce plăti.

Priveam ca un zăpăcit. Năuc. Năucit. Mi se lăsase o pîclă pe ochi. Pe la 14 ani începusem brusc să mă lungesc. Eram slab ca bățul și, uneori, ridicîndu-mă din pat, *ameteam. Lucrurile din jur păreau că-și pierd contururile și nu mai vedeam nimic.*

– Cred c-au să mă dea afară.

Aveam aceeași senzație. Aproximativ. Poate și din cauza romului. Poate și a fumului. Mă usturau ochii și gîtul. Începusem să și lăcrimez.

– Ești tatăl meu?, l-am întrebat.

– Hă, a făcut tata. Încă nu sînt sub influența băuturii.

– Mort în '62!, am șuierat. Pe cînd nu împlinisem nici un an. De oreion. Ori din pricina oreionului după ce-a făcut o complicație. Ai avut vreodată oreion?

– Nu...Nu.Cum să fiu eu tatăl tău? N-am fost căsătorit niciodată. N-am trăit cu nici o femeie. Nici n-aș fi putut, de altfel. Un accident cînd am fost copil.

Îmi arătă o fotografie de cînd fusese copil. O cunoșteam. Mi-o arătase și mama.6/4. Brună. Învechită. Tata în fața casei cu o minge sub braț. Morocănos, de parcă se supărase pe fotograf.

– De unde-o ai?

– Din albumul familiei. Îți povesteam de accident...Știi, jocul acela, De-a împăratul pe tron. Ne *suiam în vîrful pietrișului și ne împingeam unul pe celălalt. O dată* am alunecat pînă jos, pe linia ferată, tocmai cînd trecea un vagon de marfă. Îl trimisese manevra. Știi la ce mă refer, probabil te-ai jucat și tu în triaj. Mi-a retezat amîndouă picioarele. Lovi cu ele, semnificativ, în podea. Proteze!

– Tata nu purta proteze, am recunoscut. A murit de oreion. Ori din pricina lui. Ți-am mai spus, nu? E vorba de meningită. Dar mama și bunicii mai trăiesc. Cred că iar mă repet...Ce să însemne toate astea?

– Nu știu

Părea că nici nu știa.

– Părinții mei au murit acum zece ani.

Se repeta și el.

– Și înainte de-a muri, locuiau pe strada Cîmpului, numărul 3. Apoi am observat că țiganii plecaseră. Iar din fund cineva cînta potrivind cuvinte fără nici o noimă. Un fel de lălăit.

– Iar tu vii și-mi spui că locuiești acolo.

– Da, am spus eu.

– Înseamnă că vouă v-am vîndut casa. Să nu fi reținut atîta lucru? Pretor e un nume atît de rar. Am să verific în contractul de vînzare.

Își freca continuu palmele. Poate pentru a nu se observa cît îi tremurau de tare. Din cînd în cînd, se scărpina în creștet.

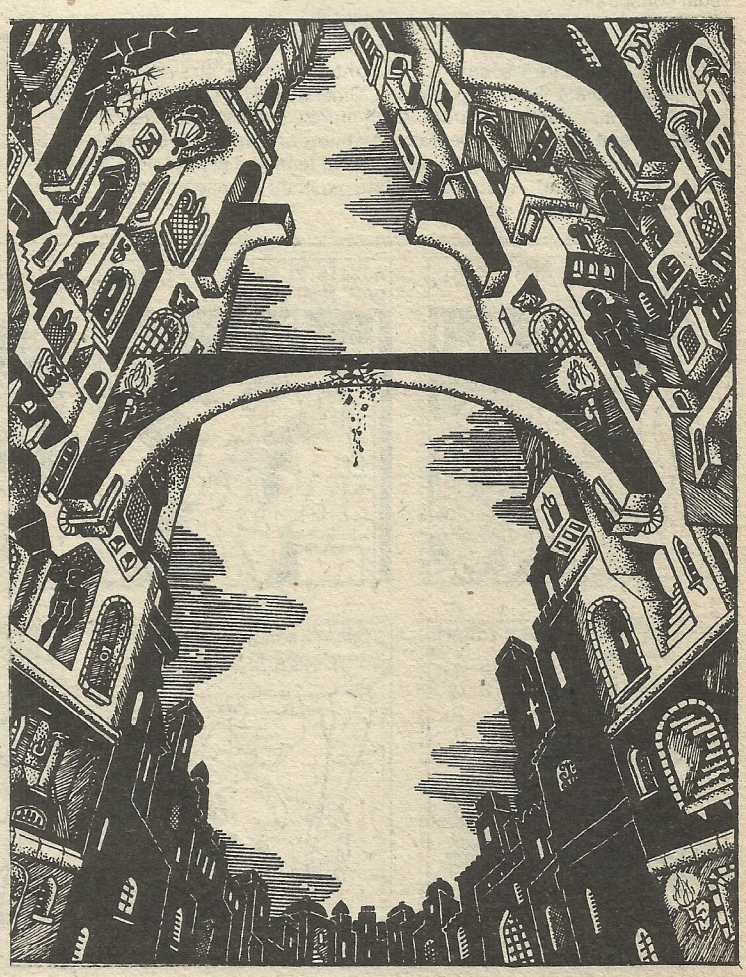

GOSTUL BABOS

– la zi, baba Sofia, de la nouă, mai trăiește?

– O știai?

– Dac-am copilărit acolo...M-a trimis mama, o dată, după un pahar cu zahăr. Ne mai împrumutam. Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni. Nu că vreau s-o vorbesc de rău. Am înconjurat casa prin spate și-am tras cu ochiul pe fereastră. În fereastră avea hîrtie de culoare mov, pe dinăuntru, iar hîrtia avea o gaură. Era sfîșiată într-un loc. M-am uitat pe-acolo. Baba Sofia era cu o fată și fata era goală. Pușcă. Iar baba se cocoțase pe masă și tot mîngîia cu palmele un glob de sticlă bolborosind... nu se auzea pînă la mine. Mă înțelegi, vrăjitorie curată. M-a cuprins frica și-am scăpat din mînă paharul în care trebuia să aduc zahărul. Cred că înainte ca acesta să ajungă jos și să se spargă de vreo piatră, eu eram deja ajuns acasă, adăpostindu-mă printre pulpanele mamei.

– Dar bunicii n-au cumpărat casa de la nimeni, am protestat. Au construit-o singuri. Cu cărămidă făcută de ei. Plațul l-au cumpărat de la un bogătan. Unul Soani Sandor. Locuia o stradă mai jos. Voia să scape de avere și de deportare. Pînă la urmă tot l-au dus. Eu nu l-am cunoscut, mi-a povestit bunicul.

– Ba eu l-am știut. Știu și cînd l-au dus. C-au venit să-l ia într-o noapte și nu l-au lăsat să ia nimic cu el. Avusese și-un cal. Bunicu-tău nu ți-a povestit nimic despre cal?

– Un cal pătat?

– Chiar așa, un cal pătat. Îl păștea mereu în fața casei, iar noi cîțiva copii, ne pusesem în cap să-l încălecăm o dată. Sorții au căzut pe mine. Asta a fost înainte de accident. Nu cu mult. Eu nu știam să călăresc cai. Parcă ce-i mare lucru, m-au convins ceilalți. Te prinzi cu mîinile de coamă și strîngi cît poți cu genunchii. Numai că n-am mai apucat să-l călăresc. Calul s-a speriat la apropierea noastră ori din pricina tărăboiului pe care-l făceam. Și cum picioarele din față îi erau împiedicate, la un moment dat a călcat într-o groapă pe care tot Soani o săpase ca să planteze un pom, s-a dezechilibrat și-a căzut pe-o parte rupîndu-și nu știu ce pe dinăuntru încît a trebuit să-l omoare. Pe urmă, să-i plătim calul și nu alta. Bani, de unde? Ai mei abia ce cumpăraseră plațul de la el și începuseră să ridice casa. Făceau o economie la sînge...

– E uluitor cum seamănă poveștile între ele, l-am întrerupt. Sînt sigur că locuiați și voi într-o baracă de carton. Vreau să spun pînă la terminarea primei camere...

– Așa e, ți-a spus bunicul tău?

Am dat afirmativ din cap Fumam deja, țigară de la țigară.

– Ți-a spus și de lampa de gătit? Cînd a explodat?

– Da. Noroc că nu era nimeni pe-acasă, nu-i așa? A ars toată baraca.

– Ba, eu eram.

– Bunicul a spus că n-a fost nimeni.

– O fi uitat, știi cum sînt bătrînii.

Timpul trecea fără să mai observ. Orele, minutele, nu mai păreau importante. Ceva îmi vîjîia pe la urechi și nu se numea oboseală. Am mai cerut un rom și încă unul. Al cîtelea să fi fost?

– Povesteai de cal!

– Asta a fost totul. Tata m-a bătut atunci cum n-o mai făcuse.

– Bunicul?

– Nu. Care bunic? Vorbeam de tatăl meu...Ziceam că m-a bătut. Pe urmă i-a părut rău. Că bani n-a mai dat pentru cal. A tot amenințat Soani. Pînă-ntr-o noapte, cînd l-au luat și l-au dus dracului. Am auzit că ar fi murit. Nu s-a putut adapta. Trăiau în vizuini scobite în pămînt, ca șerpii.

– Te-a bucurat?

– Ce anume?

– C-a murit Soani.

– Nu, cum să mă bucure Pentru o bătaie? Era și el un suflet de om. Același răspuns. Puteam s-o jur. Cunoșteam, dinainte, toată istorioara.

– Poate că, totuși, ești tatăl meu!

– Mi-ar fi plăcut să am un băiat ca tine.

– Mama povestea că a fost prima femeie în viața ta. Erați foarte tineri cînd v-ați luat. Tu n-aveai mai mult de 17 ani, iar mama nici atît. Și mai era și însărcinată cu mine.

– Nu-mi amintesc. Dar mi-ar fi plăcut să am, astăzi, un fiu. Chiar unul ca tine. N-ar trebui să mai fumezi atîta. E dăunător.

– Nici nu fumez atît. Nici nu beau. Numai că povestea asta m-a întors pe dos.

Mă ridicasem pe nesimțite în picioare.

– Pe urmă tu ai făcut oreion.

Aveam senzația că totul se învîrtea.

– Nu plecăm?

– Unde să plecăm?

– La mine. Să ți-i prezint pe bunici. Pe mama.

Mă simțeam ușor amețit. Puțin euforic.

Tata mă privea făcînd ochii mari.

– De cînd am vîndut casa n-am mai dat pe strada Cîmpului. N-am mai putut. N-aș mai putea. Cîteodată, mă mai întîlnesc cu un fost vecin cu care am copilărit. Nu mă mai recunoaște. Trecem unul pe lîngă celălalt ca niște străini. Ca și cum nu ne-am fi cunoscut vreodată. Nu-mi pasă. Uneori îmi vine să plîng. Ce să-i spun? Că eu sînt ăla? Rică? Relu? Cel de la numărul 3? Și ei ce să-mi răspundă? Că m-am schimbat în halul ăsta ori că am îmbătrînit înainte de vreme? Că m-am bețivănit? Că arăt cum arăt? Uită-te cum arăt!

Trase de poalele paltonului său peticit. Apoi își arătă mînecile roase de prea mult purtat.

– De Dușan îți mai amintești?

Îi curgeau lacrimile și-i tremurau mîinile.

– Dușan?

– Dușan Petrovici, de la 11...

– Poate Iova Petrovici.

– Asta era bătrînul. Eu vorbeam de copil.

– Așa e. Parc-avea un băiat, nu-i mai reții numele. Deși, parc-am fost și la botez. Ce mai face?

Îl prinsesem.Dușan era mai mic decît mine. Înseamnă că trebuia să mă știe. Doar locuisem o perioadă, pînă la a vinde el, în aceeași casă. Se pare.

– Acum chiar că plecăm!

Mă ridicasem în picioare. Cred. Apoi l-am ajutat și pe el să se ridice. L-am cuprins cu mîna pe după mijloc, se mișca greoi, și ne-am îndreptat spre stația de tramvai.

– Pe mama ta a chemat-o Elvira, iar pe tatăl tău Ioan, i-am șoptit la ureche. Am văzut cînd mi-ai arătat buletinul. Ei sînt bunicii mei. Au să te recunoască în mod sigur.

În tramvai s-a întîmplat singurul lucru ce n-aș fi vrut să se întîmple. M-am întîlnit cu Lenora. Am dat nas în nas cu ea în timp ce mă pregăteam să-mi perforez biletul. În ziua aceea ne fixasem o întîlnire pe la cinci. Uitasem cu desăvîrșire.

– Lenora!

– Ce-i cu tine?, m-a întrebat. De ce n-ai venit?

Am dat din umeri neputincios.

– Adevărul!,a făcut ea imperativ.

– Adevărul e că l-am cunoscut pe tata.

Apoi i-am prezentat. Tata i-a sărutat și mîna. Cred.

Leonora era mirată de parcă...pînă peste poate. Fusesem cu ea, mai demult, la mormîntul tatei și chiar ea mă ajutase la plivitul buruienilor.

– Dar tatăl tău n-a murit? Parcă știam c-a murit. Tu așa mi-ai spus. Parcă.

Dintr-o dată devenisem nepăsător.

– O fi murit, dacă ți-am spus. Nu numai el. Poate că și noi am murit. Poate că și restul...

Lenora a coborît la stația următoare.Șocată puțin. Sau numai derutată. Înainte de-a coborî a părut că ezită. Ca și cînd ar fi dorit să-mi mai spună ceva.

Iar noi am coborît la următoarea următoarei; se înserase și se lăsase cu frig.

Pe drum, tata a început să-mi arate fiecare clădire, arbore, bancă, amintindu-și despre fiecare o întreagă istorie. Iar cînd am ajuns pe strada noastră, în fața casei cu numărul 3, dinaintea porții, tata a ținut să-și ia o piatră-n gură.

Lumii îi spuneau PĂDURE

DUSHA K LE GUIN

- Nu o să încerc să explic principiul de funcţionare al ansiblului, începu el. Efectul său poate fi prezentat însă foarte simplu: transmisia instantanee a unui mesaj la orice distanţă. Unul dintre elemente trebuie să se găsească pe un corp cu masă foarte mare pe cînd celălalt poate fi oriunde în cosmos. De la sosirea pe orbită, „Shackleton" a comunicat zilnic cu Terra, aflată acum la douăzeci şi şapte de ani lumină. Mesajul nu are nevoie de cincizeci şi patru de ani pentru dus şi întors, aşa cum se întîmplă în cazul aparaturii electromagnetice. Se propagă instantaneu. Între planete nu mai există prăpastia timpului.

- De îndată ce am ieşit din dilatarea timpului NAFAL în spaţio-temporalitatea planetară, aici, am sunat, ca să zicem aşa, acasă, continuă vocea moale a comandorului. Şi ni s-a spus ce s-a întîmplat în cei douăzeci şi şapte de ani în care am călătorit. Prăpastia timpului rămîne de netraversat pentru corpurile fizice, dar nu şi pentru informaţii. După cîte vă puteţi da seama, lucrul acesta este tot atît de important pentru noi, ca specie interstelară, ca şi vorbirea la începutul evoluţiei. Efectul va fi acelaşi: posibilitatea apariţiei unei noi societăţi.

- Domnul Or şi cu mine am părăsit Pămîntul acum douăzeci şi şapte de ani, ca Delegaţi ai guvernelor noastre, Tau II şi Hain, vorbi Lepennon, cu un glas care continua să fie politicos, dar era lipsit de orice căldură. Cînd am plecat, oamenii discutau despre eventualitatea formării unei uniuni planetare între planetele civilizate, acum, cînd comunicaţia era posibilă. Actualmente Liga Planetelor există.

Mai precis, există de optsprezece ani. Domnul Or şi cu mine am fost numiţi Emisari ai Consiliului Ligii, aşa încît avem anumite puteri şi responsabilităţi inexistente în momentul părăsirii Pămîntului.

Cei trei de pe navă continuau să repete aceleaşi lucruri: existenţa unui mijloc de comunicare instantaneu, existenţa unui superguvern interstelar... Puteai să crezi, sau nu. Erau în cîrdăşie şi minteau. Ideea îi trecu prin minte lui Lyubov; analiză şi hotărî că era o bănuială normală dar lipsită de orice dovezi, aşa că o îndepărtă. Totuşi, o parte din ofiţerii obişnuiţi să-şi compartimenteze gîndirea, specialişti în autoapărare, aveau să o accepte, cu uşurinţa cu care se îndoise el. Ei credeau că oricine pretinde brusc o nouă autoritate era fie un mincinos, fie un conspirator. Nu erau mai constrînşi decît Lyubov, care fusese învăţat să-şi ţină mintea deschisă, fie că o dorea, fie că nu.

- Trebuie să acceptăm toate acestea numai pe baza cuvîntului dumitale, domnule? întrebă colonelul Dongh cu demnitate şi patos; deoarece şi el, prea rutinat ca să înţeleagă noul, ştia că nu trebuia să-i creadă pe Lepennon, Or şi Young, dar se temea.

- Nu, răspunse Cetianul. Nu-i vorba de aşa ceva. O colonie ca aceasta trebuia să creadă ceea ce-i comunicau navele aflate în trecere sau mesajele radio depăşite ca timp. Acum nu mai trebuie să credeţi. Puteţi verifica, vă vom da vouă ansiblul destinat lui Prestno. Putem face aşa ceva, avem avizul Ligii. Aviz primit, bineînţeles, prin ansiblu. Colonia voastră se află într-o situaţie dificilă. Mai dificilă decît mă aşteptam, judecînd după rapoartele primite. Rapoartele respective sînt incomplete; v-a împiedicat fie cenzura, fie prostia.

Acum însă veţi avea ansiblul ca să comunicaţi cu Administraţia Terrei; puteţi solicita dispoziţii, pentru a şti cum să procedaţi. Chiar vă recomand să faceţi imediat lucrul acesta, date fiind schimbările profunde care s-au petrecut după plecarea noastră în organizarea guvernului de pe Pămînt. De acum nu mai există scuza acţionării pe baza unor ordine învechite; doar scuza ignoranţei sau a autonomiei iresponsabile.

Cetianul era acru şi, aidoma laptelui, rămînea acru. Domnul Or întrecea orice măsură şi comandorul Young ar fi trebuit să-l oprească. Dar putea oare? Care era rangul unui „Emisar al Consiliului Ligii Planetelor?" Care este, de fapt, şeful, se întrebă Lyubov, simţind şi el un fior de teamă. Durerea de cap îi revenea ca o constrîngere, ca un cerc de fier peste tîmple.

Privi peste masă, către mîinile lui Lepennon, albe, cu degete prelungi, stînga aşezată peste dreapta, liniştite, pe lemnul simplu, lustruit, al mesei. Pielea albă era un defect pentru gustul estetic al lui Lyubov, condiţionat de standardele Pămîntului, dar nemişcarea şi puterea acelor mîini îl încîntau. Pentru Hainish, se gîndi el, civilizaţia constituia ceva normal. O cunoscuseră de atîta vreme... Trăiau viaţa social-intelectuală cu graţia unei pisici vînînd în grădină, cu siguranţa unui albatros urmărind valurile oceanului. Erau experţi. Niciodată nu trebuia să pozeze, să joace teatru. Erau ceea ce erau. Parcă nimeni nu se potrivea mai bine decît ei pielii omeneşti. Doar, poate, omuleţii verzi, creechii deformaţi, pitici, supraadaptaţi, stagnaţi, care erau tot atît de absoluţi, de deschişi, de senini ca şi ei.

Un ofiţer, Bencon, îl întrebă pe Lepennon dacă el şi cu Or se aflau pe planetă ca observatori ai (aici ezită) Ligii Planetare, dacă pretindeau vreo autoritate în... Lepennon îl întrerupse politicos:

– Ne aflăm aici ca observatori, fără putere de decizie, numai de informare şi sugestie. Continuaţi să primiţi dispoziţii doar de la guvernul vostru de pe Pămînt.

– Atunci, în esenţă, nu s-a schimbat nimic, observă uşurat colonelul Dongh.

– Aţi uitat ansiblul, îl opri Or. Vă voi instrui în modul lui de funcţionare, colonele, după această şedinţă şi atunci vă veţi putea consulta cu Administraţia Coloniilor.

– Deoarece problema este destul de urgentă şi deoarece Pămîntul aparţine acum Ligii Planetelor şi ar fi putut schimba Codul Colonial în ultimii ani, recomandarea domnului Or este binevenită. Ar trebui să le fim recunoscători domnilor Or şi Lepennon pentru hotărîrea lor de a oferi coloniei ansiblul destinat lui Prestno. Decizia le-a aparţinut lor; eu pot numai s-o aplaud. Acum, mai rămîne de luat o hotărîre, iar pe aceasta trebuie s-o iau eu, orientîndu-mă după judecata voastră. Dacă vi

se pare că există pericolul atacării coloniei de către băştinaşi, pot rămîne aici cu nava mea, o săptămînă sau două, ca arsenal de apărare; de asemenea pot evacua femeile. Nu sînt încă copii, aşa este?

– Aşa-i, domnule, încuviinţă Gosse. 482 de femei.

– Bun, am spaţiu pentru 380 de pasageri; putem înghesui încă o sută în plus; masa suplimentară va mai adăuga încă un an călătoriei de întoarcere, dar asta-i situaţia. Din păcate, nu putem face mai mult.

Trebuie să ne îndepărtăm spre Prestno; după cum ştiţi, vecinul vostru cel mai apropiat, la 1,8 ani-lumină. O să ne oprim aici la întoarcerea spre Terra, însă asta înseamnă cel puţin încă trei ani.

– E.Vă puteţi descurca?

– Da, răspunse colonelul şi ceilalţi îl îngînară. Acum sîntem preveniţi şi n-o să ne mai prindă nepregătiţi.

– În mod analog, interveni Cetianul, băştinaşii mai pot rezista trei ani?

– Da, făcu colonelul.

– Nu, rosti Lyubov.

Urmărise expresia lui Davidson şi fusese cuprins de panică.

– Colonele? întrebă politicos Lepennon.

– Sîntem aici de patru ani, iar băştinaşii înfloresc. Există loc pentru toţi şi, după cum vedeţi, planeta este suprapopulată, iar Administraţia n-ar fi testat-o pentru colonizare, dacă n-ar fi fost aşa cum este. Dacă cineva s-a gîndit să ne atace, nu ne va mai prinde nepregătiţi; am fost greşit informaţi asupra caracterului băştinaşilor, dar sîntem puternic înarmaţi şi capabili să ne apărăm şi singuri; nu plănuim însă nici un fel de represalii. Lucrul acesta este strict interzis în Codul Colonial - deşi nu ştiu ce a mai adăugat guvernul cel nou - dar eu îl voi respecta pe cel pe care-l avem, ca şi pînă acum, iar el interzice în mod hotărît represaliile în masă sau genocidul. Nu vom trimite nici un mesaj după ajutor; la urma urmei, o colonie aflată la douăzeci şi şapte de ani-lumină de casă ar trebui să fie complet responsabilă, iar eu nu văd ce ar putea schimba MCI-ul ăla, dacă navele, oamenii şi materialul trebuie să călătorească tot cu viteza luminii. Vom continua să expediem lemnul spre casă şi să avem grijă de noi singuri. Femeile nu se găsesc în nici un fel de pericol.

– Domnule Lyubov? se răsuci Lepennon.

– Sîntem de patru ani aici. Eu nu ştiu dacă populaţia nativă va mai supravieţui încă patru. În privinţa ecologiei, cred că Gosse mă va aproba dacă spun că am distrus în mod ireversibil sistemul de viaţă pe o insulă mare, că am făcut stricăciuni importante pe subcontinentul Sornol şi, dacă continuăm în acelaşi ritm cu defrişările, în zece ani putem transforma principalele ţinuturi locuibile în pustiuri. Vina nu aparţine conducerii coloniei sau Biroului Forestier; ei au respectat un Plan de Dezvoltare elaborat pe Pămînt, fără o cunoaştere exactă a planetei sau a locuitorilor ei.

– Domnul Gosse? întrebă glasul politicos.

– Ei bine, Raj exagerezi puţin. Nu neg că Insulele Sterpe, care au fost defrişate

în ciuda recomandărilor mele, reprezintă o pierdere. Dacă într-o zonă se taie mai mult de un anumit procentaj din pădure, rădăcinile nu mai prind, domnilor, iar sistemul de rădăcini reprezintă principalul susţinător al solului; fără el, solul se fărîmiţează şi dispare rapid, datorită eroziunii vîntului şi ploilor torenţiale. Totuşi, nu sînt de acord cu faptul că vina o poartă directivele noastre de bază, atît timp cît sînt respectate cu stricteţe. Ele s-au bazat pe studierea amănunţită a planetei. Aici, în Central, am reuşit urmînd Planul; eroziunea este minimă şi terenul defrişat este perfect arabil. La urma urmei, a defrişa nu înseamnă să transformi o pădure într-un pustiu - poate doar din punctul de vedere al unei veveriţe. Nu putem prezice cu exactitate cum se vor adopta biosistemele native ale pădurii la noul piesaj: pădure, preerie-ogoare, prevăzut în Planul de Dezvoltare, dar ştim că există şanse bune pentru un procentaj mare de adaptare şi supravieţuire.

– Aşa a spus Biroul Exploatării Solului şi despre Alaska, pe timpul Primei Foamete, interveni Lyubov.

Avea gîtul uscat, aşa încît vocea i se auzi subţire şi răguşită. Sperase ca Gosse să-l sprijine.

– Ciţi molizi Sitka ai văzut în viaţa ta, Gosse? Sau ulii de zăpadă? Sau lupi? Sau eschimoşi? Procentajul de supravieţuire al speciilor native din Alaska, la cincisprezece ani după Planul de Dezvoltare, a fost de 0,3 la sută. Acum este zero...Ecologia unei păduri, este ceva foarte delicat. Dacă pădurea piere, fauna poate muri şi ea. Cuvîntul Athsheean pentru **lume** înseamnă şi **pădure**. Vă raportez, comandore Young, că deşi colonia s-ar putea să nu fie în pericol iminent, planeta este...

– Căpitane Lyubov, îl opri colonelul cel bătrîn, asemenea rapoarte nu se fac de către ofiţeri specialişti ai statului major către ofiţeri din alte ramuri ale serviciului, ci trebuie să se bazeze pe judecata ofiţerilor superiori din Colonie, iar eu nu mai pot tolera asemenea fapte.

Prins de propria lui izbucnire, Lyubov îşi ceru scuze şi încercă să pară calm. Dacă nu-şi pierdea calmul, dacă vocea nu-i tremura, dacă avea nervul...

– Mi se pare, urmă colonelul, că ai emis nişte opinii extrem de greşite în ceea ce priveşte caracterul paşnic şi neagresiv al băştinaşilor de aici, căpitane Lyubov, şi pentru că ne-am bazat pe această apreciere expertă ne-am lăsat descoperiţi la tabăra Smith. De aceea cred că ar trebui să aşteptăm pînă ce un alt specialist în hilfi va avea timp să-i studieze, deoarece, în mod evident, teoriile tale au fost, în cea mai mare parte , greşite.

Lyubov tăcu, primind observaţiile. Era bine ca oamenii de pe navă să vadă cu toţii cum vina era aruncată de pe unul pe altul, ca o castană fierbinte: cu atît mai bine. Cu cît arătau mai multe disensiuni, cu atît era mai probabil că Emisarii vor dori să le verifice şi să supravegheze totul. Şi el era vinovat; greşise. La dracu cu respectul faţă de mine însumi, se gîndi Lyubov, atîta vreme cît oamenii pădurii au o şansă! - şi sentimentul umilirii şi sacrificiului său îl inundă cu atîta putere încît simţi lacrimi în ochi.

Îşi dădu seama că Davidson îl privea.

Se îndreptă, rigid, cu sîngele în obraji şi tîmple zvîcnind. Blestematul de Davidson nu avea să rîdă de el. Oare Lepennon şi Or nu-şi dădeau seama ce fel de om era Davidson şi cîtă putere avea acolo, în comparaţie cu puterile lui Lyubov, „consultant", care erau pur şi simplu derizorii? Dacă coloniştii rămîneau nesupravegheaţi, numai cu o legătură radio, atunci masacrul de la tabăra Smith avea să devină, cu siguranţă, pretextul unor agresiuni sistematice împotriva băştinaşilor. Probabil, exterminare bacteriologică. După trei ani şi jumătate sau patru, **Shackleton** avea să revină pe Noul Tahiti, găsind o colonie umană înfloritoare şi nici un fel de Problemă Creeche. Absolut nimic. Ne pare rău de molimă, am luat toate precauţiile prevăzute de Cod, dar a fost pesemne vreo mutaţie, ei nu aveau imunitate, totuşi am reuşit să salvăm un grup, transportîndu-l în insulele New Falkland, în emisfera sudică, şi acolo trăiesc foarte bine, toţi şaizeci şi doi...

Conferinţa nu mai dură mult. La sfîrşit, se ridică şi se întinse peste masă, spre Lepennon.

– Trebuie să-i spuneţi Ligii să facă ceva ca să salveze pădurile, şopti el, aproape neauzit, pădurile şi pe oamenii lor, trebuie vă rog, trebuie...

Hainishul îl privi; ochii îi erau calmi, blînzi şi adînci. Nu spuse nimic.

Traducere:

Mihai Dan PAVELESCU

Spiritul francez ne face să credem că sîntem singuri pe lume

Gilles FRANCESCANO

La numai 27 de ani, Gilles Francescano şi-a găsit timp şi pentru a lucra ca ilustrator pentru prestigioasa editură FLEUVE NOIR, să cîştige un premiu la acest Eurocon – primul la care a participat – şi să piardă vreo trei ore cu mine. Din acest maraton vorbit, vă ofer cîteva extrase care să vi-l apropie.

Rep. – Gilles, te rog să spui cititorilor JURNALULUI SF cîteva cuvinte despre tine, întrucît eşti necunoscut în România.

G.F. – Da, deci îndrăgind science fictionul dintotdeauna, am ales calea desenului şi mi-am transformat-o în meserie încă de-acum 5 ani, după ce-am descoperit cîţiva maeştri ai picturii science fiction. Acum 5 ani am început să lucrez pentru editurile din Franţa, în special pentru FLEUVE NOIR care publică în special francezi. Acest lucru mi-a permis să cunosc mai bine mediul fanilor şi să-i descopăr pe scriitori în „sihăstriile" lor de unde ies din cînd în cînd pentru a-şi publica un nou roman. Şi paralel cu acestea, am descoperit că pe ideile lor, pe textul lor, pot cola propriile fantasme, pot crea propriul meu univers astfel încît, atunci cînd concep o copertă, încerc ca acel ce va citi romanul să găsească două interpretări ale aceluiaşi subiect: cea a autorului şi cea a ilustratorului. Deci, încerc să acord o maximă atenţie ilustraţiei. De aceea le expun aici, acum, iar cei ce le-au văzut mi-au spus că nu sînt doar ilustraţii de text, ci pot fi şi privite pur şi simplu.

Rep. – Îmi poţi spune dacă această imagine (e vorba de ilustraţia acestei reviste N.R.) e ilustraţia la un text sau e una din „propriile tale fantasme" ?

G.F. – A, asta are ceva din amîndouă, dacă pot spune aşa. E, într-adevăr ilustraţia la un text. E o poveste întreagă cu unul dintre autorii editurii FLEUVE NOIR: e vorba de Ayerdhal, un autor care începe să fie foarte cunoscut în Franţa şi în alte părţi, sper...

Rep. – De fapt Ayerdhal a primit anul acesta Marele Premiu al fantasticului francez. Pentru ce carte?

G.F. – „Demain, une oasis..." e un roman care a apărut în '92, dar a primit Marele Premiu al SF-ului francez în 1993. Am avut ocazia să-i realizez coperta şi cititorii au avut ocazia să vadă acelaşi subiect tratat în două moduri diferite; şi pentru a reveni la roman: e vorba deci de romanul lui Ayerdhal, eroul principal e o femeie şi, lucru bizar, personajul nu place deloc creatorului ei. Şi faptul că am realizat această copertă care mie mi-a plăcut foarte mult, sper să-l determine şi pe el să-şi aprecieze mai mult textul; el e oricum pe cale să-i scrie o urmare, iar originalul coperţii, aici prezent, mi l-a trimis tot el acum o săptămînă deoarece i l-am dăruit după apariţia romanului.

Rep. – Da, şi acum aş vrea să-ţi pun o altă întrebare: nu crezi că stilul tău e influenţat de Giger?

G.F. – Da, puţin, pentru că l-am descoperit în acelaşi timp cu tehnica aerografului, ceea ce mi-a permis să învăţ folosirea aparatului aşa cum se vede în propriile sale lucrări şi e o lume atît de uimitoare, m-am scăldat în ea timp de cîţiva ani, dar cred că Giger e totuşi foarte personal în lucrările sale şi nu poţi risca să rămîi prea mult timp în universul lui. Trebuie să ieşi foarte repede pentru a putea rămîne pe propriul drum, pentru a nu te pierde ca un fals Giger, aşa cum vedem din cînd în cînd. Şi dacă se întîmplă să ai o imagine care aduce a Giger fără a fi Giger, nu mai e privită munca artistului ci se spune „ăsta e un subGiger, deci nu are nici o valoare", deci trebuie să ieşi repede din Giger.

Rep. – Crezi că Giger a imprimat o nouă direcţie artei fantastice contemporane?

G.F. – Pe deplin, pe deplin! Pentru mine Giger va mai rămîne necunoscut cîţiva ani, cu toate că deja e foarte cunoscut, dar pentru mine el e noul Salvador Dali, el a creat estetica cyberpunk.

Rep. – La urma urmei, e un elev al lui Salvador Dali (figura lui Gilles pare puţin uimită), nu ştiai?

G.F. – Da, dar...

Rep. – Te consideri un elev al lui Giger?

G.F. – Poate, poate al ambilor, aşa cum se poate spune că sînt puţin al tuturor acestor amalgamuri. Este mai multă transmitere a informaţiilor astăzi, ceea ce te „îmbăiază" în mai multe influenţe diferite. Înainte, dacă i-aş fi descoperit universul la 20 de ani, aş mai fi rămas timp de 20, acum cînd decopăr un nou univers, nu rămîn decît cîteva luni pentru că imediat după aceea mă „scufund" în noi domenii, ceea ce mă face să mă desprind de noile influenţe revenind la propriul meu drum. Dar universul lui Giger a atît de deosebit încît nu a făcut altceva decît să-şi marcheze epoca, iar la nivelul estetic sînt sigur că oricum a creat un nou univers.

Rep. – Lucrezi doar color sau faci şi grafică alb-negru sau gravuri?

G.F. – Nu, lucram alb-negru înainte de a descoperi culorile, înainte de a descoperi frumuseţea culorilor, dar de-atunci nu mai fac decît culoare, încerc s-o tratez în maniere diferite, în funcţie de materialul pe care-l utilizez, dar dintre toate suporturile pe care le folosesc mă interesează în special, pînza şi apoi transpunerea efectivă în ulei. Sculptura sau mai bine zis alunecarea printre dimensiuni mă atrage mai mult decît lucrul în alb şi negru.

Rep. – Dar banda desenată te-a atras în vreun fel?

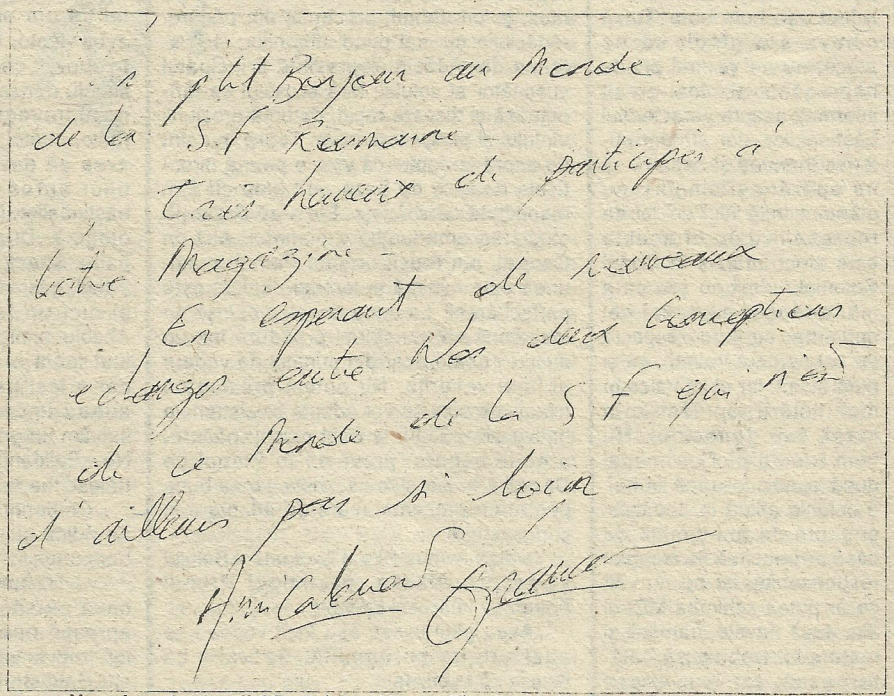

„Un mic salut lumii SF-ului românesc. Sînt foarte încîntat să particip la realizarea revistei voastre sperînd să existe noi schimburi între aceste două concepţii ale noastre despre lumea SF-ului care nu sînt totuşi chiar atît de depărtate."

G.F. – Da, crearea unei benzi desenate mă atrage efectiv în sensul că a istorisi o poveste cu propriile tale imagini e un univers mult mai complex decît o singură imagine, dar BD-ul are propriile sale caracteristici, propriul său limbaj şi e greu pentru un ilustrator să-şi adapteze ilustraţia la banda desenată; nu e întotdeauna simplu pentru cititorul de bandă desenată, i se poate părea ciudat să citească – să zicem –cum ar putea să citească o imagine, asta face ca paginile să pară mult prea complicate; dar în acest moment desenez efectiv o bandă desenată împreună cu Ayerdhal care mi-a „ouat" un scenariu aşa cum visează mulţi dintre marii desenatori de BD, şi e un univers într-atît de delirant încît trebuie să stau în acelaşi timp aproape şi departe pentru a-mi păstra propria identitate în imagini şi să n-o împrumut pe a lui, pentru că el nu-şi construieşte absolut deloc universul în imagini, ci în scris şi acest lucru e straniu pentru că nu are nici o noţiune a imaginii atunci cînd „cloceşte" un text şi atunci cînd vede interpretarea universului său prin intermediul imaginilor mele, atunci e – să zicem aşa – satisfăcut în general să le vadă aşa, în două dimensiuni.

Rep. – Ai un erou preferat sau un autor de BD: desenator sau scenarist?

G.F. – N-n-nu, nu în mod special. Influenţele mele sînt destul de diverse (sper că sînt suficient de diverse), dar autorii mei de BD sînt mai mulţi. Şi eroii mei sînt mai mulţi. Ceea ce mă face ca pornind de la Bilal şi Drouillet, trecînd prin Bacinski în pictură, de exemplu, să regăsesc universuri care-mi sînt apropiate, dar asta în funcţie de perioade. Sînt perioade în care mă regăsesc într-o carte de ... de nu ştiu, ... de, de... Leonard Fini ... alteori replonjez într-un album de Giger, dar numai pentru o perioadă, pentru mine totul se întîmplă pe scurte perioade. Chiar dacă există evenimente importante care să poată marca sfîrşitul unei perioade, totuşi nici un eveniment nu e atît de important încît să marcheze sfîrşitul sau apogeul unei perioade altfel decît limitînd-o. Nu am proiecte pe temen lung, nu sînt la apogeul vieţii mele, nu visez că aş putea să fac, să zicem, în viaţa mea ceva mai rău de-atît, deci singurul lucru notabil ce mi se poate întîmpla oricum, mai devreme sau mai tîrziu, nu e altceva decît punctul de plecare al unei alte descoperiri, unei alte extrapolări, unui alt univers.

Rep. – Ce zici de acest Eurocon şi de expoziţia de arte plastice în special?

G.F. – Am o părere pozitivă, la urma urmei, despre ceea ce se întîmplă astăzi, pentru că atunci cînd lucrezi în Franţa aş zice că e ca şi cum, în sfîrşit, spiritul francez ne face să credem că sîntem singuri pe lume, ceea ce face ca la convenţiile franceze să ne întîlnim francezii în special, cu destul de puţini – doi-trei – străini lucrînd în literatură sau pictură şi mă face să fiu foarte mulţumit de a fi făcut acest efort, pur şi simplu de a fi venit aici, pentru că-ţi dai seama că făcînd acest mic efort poţi întîlni enorm de multe persoane care gîndesc ca tine, care lucrează în acelaşi mod şi care au mai multe vîrste decît cele pe care le întîlneşti la convenţiile franceze. Da, bineînţeles că există convenţii naţionale în toate ţările, dar e adevărat că „deschizîndu-ne" unii în faţa celorlalţi este un enorm avantaj. Şi pentru acest lucru sînt foarte mulţumit să mă aflu aici, la ARTSHOW unde sînt lucrări care poate nu pot fi deplasate, sînt unele care mi s-au părut excelente, care mi-au produs cea mai mare desfătare şi sînt pe ansamblu destul de mulţumit de a fi venit.

Rep. – După tine, care e artistul – dintre cei ce expun aici – care va fi fericitul cîştigător al premiului de anul acesta?

G.F. – La nivelul ARTSHOW-ului nu e nici o îndoială că va fi Jim Burns. (rîsete)

Rep. – De ce?

G.F. – Pentru că-l ador pe tipul ăsta! (rîsete) E totul! E totul ... nu există alt cuvînt! Lucrează ca un nebun şi găsesc asta superb! Lucrează de mult mai mult timp decît mine, deci efectiv merită să cîştige şi e cu adevărat fabulos!

Rep. – Bun, şi-acum te rog să-mi răspunzi cu toată francheţea: a existat vreun artist român care să-ţi placă puţin sau nu?

G.F. – Problema pe care o am cu ARTSHOW-ul e că mi-au plăcut mai multe lucrări, dar efectiv nu ştiu dacă artiştii erau pictori români.

Rep. – Îţi mulţumesc şi sper că ne vom revedea anul viitor la Timişoara.

A consemnat

Ionuţ BĂNUŢĂ

Maternitatea

Poliţistul adoptă o poză marţială şi se îndreptă cu paşi mari şi apăsaţi spre intrarea maternităţii, unde omul acela pe care îl urmărise de cîteva minute bune, intrigat fiind de comportamentul lui cu totul ieşit din tiparele normale, continua să gesticuleze, certîndu-se cu o asistentă care îi bara drumul, după ce mai înainte bruscase verbal computerul care deservea intrarea.

Poliţistul se opri în dreptul lor, la o distanţă optimă pentru cazul în care ar fi trebuit să intervină şi tuşi, pentru a le atrage celor doi atenţia, apoi, după ce aceştia îşi întrerupseră discuţia în contradictoriu, întrebă, pe un ton autoritar:

– Ce se întîmplă aici?

Individul, care înainte se dovedise atît de vehement, părea să fi căzut subit în mutenie, dominat de autoritatea apărătorului legii. Răspunsul veni din partea asistentei, care, cu o voce piţigăiată, aruncă cuvintele rapid şi sacadat:

– Domnul doreşte să pătrundă în maternitate, deşi a fost avertizat de computer că nu e zi de vizită! Ştiţi, computerul e pus aici doar ca să avertizeze, nu să bareze drumul vizitatorilor, deoarece aceştia respectă programul de vizite. Se pare că avem de-a face cu o excepţie, aşa încît am fost nevoită să încerc eu să-l opresc pe acest domn să...

Poliţistul reteză autoritar rafala de cuvinte care ameninţa să nu se mai sfîrşească şi se adresă celui în cauză:

– Există un motiv suficient de important care să vă permită să pătrundeţi în acest spital fără a respecta orarul?

– Ştiţi, au... schiţă el un răspuns, dar fu întrerupt de asistentă, căreia se părea că i se transferase toată vehemenţa acestuia:

– Iată care e problema, domnule poliţist. Noi tocmai avem internat un lot de femei care trebuie să dea naştere unor copii-viitori-medici, care au fost solicitaţi de institutul de planificare. Ştiţi, noi determinăm sfera de manifestare a aptitudinilor fizice şi intelectuale ale viitorilor nou-născuţi încă din perioada fetală, prin administrarea de substanţe cu acţiune asupra genotipului...

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, interveni din nou poliţistul. Eu nu înţeleg aceste lucruri! Eu sînt poliţist! Aceasta este specializarea mea şi nu înţeleg detalii care nu privesc această specializare! Să revenim deci la cazul acestui domn!

– Iată deci cum stau lucrurile: soţia acestui domn este şi dînsa internată la noi, însă e un caz cu totul aparte. A refuzat administrarea oricărui tip de substanţe, ceea ce înseamnă că va naşte un copil fără nici o specializare! Înţelegeţi?! Un copil nespecializat! Aşa ceva nu s-a mai întîmplat pînă acum!

– Da, e cam suspect!

– Asta ni s-a părut şi nouă ca urmare am sesizat comisia juridică a sectorului, de unde însă ni s-a comunicat că nu există nici o lege care să interzică acest lucru. N-au mai existat înainte astfel de tendinţe, aşa încît nu a fost necesară o lege care să le interzică. Vedeţi, eu sînt specializată în asistenţă medicală, dar aşa au spus juriştii. Însă ne-au asigurat că au să-i anunţe pe Stăpînii despre acest caz, pentru ca Stăpînii să hotărască dacă trebuie sau nu să formuleze o lege privitoare la aceste cazuri. Deci ceea ce a solicitat acest cuplu e perfect legal. Ilegală însă cred că este încercarea acestui domn de a pătrunde în maternitate acum, azi, la această oră.

Poliţistul se întoarse spre inculpat, care parcă se făcuse şi mai mic decît era, şi spuse cu un glas autoritar:

– Domnule, mă văd nevoit să vă reţin!

Apoi se apropie de el cu băgare de seamă, încordat, gata să preîntîmpine orice încercare de rezistenţă.

Precauţiile îi fură de prisos, căci individul îi permise să-i pună cătuşele fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

Poliţistul se întoarse spre asistentă, care privea scena cu o vădită satisfacţie, şi spuse:

– Apropo de copilul ăsta! Aşa, fără nici o specializare, nu ştiu ce ar putea să devină. I-ar fi imposibil să-şi găsească o slujbă! Sper că Stăpînii vor promulga un decret privitor la acest caz fără precedent, pentru că altfel s-ar ajunge la o evoluţie critică, ce ar debuta mai mult ca sigur cu vagabondaj, cu infracţiuni...

– Vă rog să mă scuzaţi, dar specializarea mea nu-mi permite să înţeleg termenii pe care-i foloşiţi, spuse asistenta cu mîndrie. Dar pot să vă asigur că acest copil cu siguranţă va reprezenta o problemă şi pentru medicină, deoarece evoluţia secvenţelor cromozomiale...

– Doamnă, eu nu înţeleg!, interveni poliţistul, exasperat.

– Ah, vă rog să mă scuzaţi! Am uitat că sînteţi poliţist! Dar sper că Stăpînii, cu clarviziune, grija pentru popor şi spiritul de justiţie care îi caracterizează, vor elabora o lege adecvată pentru acest caz!

– Cu siguranţă! La revedere, doamnă!

– La revedere, domnule!

Ovidiu-Gheorghe RUŢĂ

BD PRESS transmite...

●**Paris** Editura LEFRANCO publică primul album dintr-un ciclu inspirat de romanele lui Isaac Asimov („Aventurile lui Lucky Starr"): Les Poisons de Mars, des. Loutte, sc. Stoquart (info HOP!)●**Nice** Săptămînalul de „informații, documente și studii BD", L'HEBDO, în nr. 157/31.01.1993, publică pe o pagină întreagă un articol despre cel de-al doilea Salon Național BD – Timișoara '92. Articolul este semnat de Florin Dănilă și ilustrat de Călin Stoicănescu și Radu Clețiu.●**Los Angeles** De mai mulți ani săptămînalul THE LOS ANGELES READER publică regulat un ciudat comic strip semnat de... David Lynch, The angriest dog in the world. Ciudățenia constă în faptul că desenul rămîne în permanență același, schimbîndu-se doar textul din baloane. Minimalism în stilul Lynch! (info BILD & BUBBLA)●**Soignies** Revista belgiană LES AMIS DE HERGE nr. 16/decembrie 1992 publică articolul Tintin en Roumanie de Dodo Niță, însoțit de o hartă a Syldaviei desenată de Viorel Pîrligras.●**Paris** Albumul BDSF froid Equateur al desenatorului Enki Bilal a fost desemnat de către revista LIRE drept cea mai bună carte franceză a anului 1992 (info ROMÂNIA LITERARĂ)●**București** În numărul 5-8 al revistei UNIVERSUL COPIILOR găsim povestirea Robotul dispărut, de Isaac Asimov, o BDSF de Veniamin Chițu, Aladin 2201 precum și un interviu cu excelentul desenator BD Valentin Tănase.**(D.N.)**

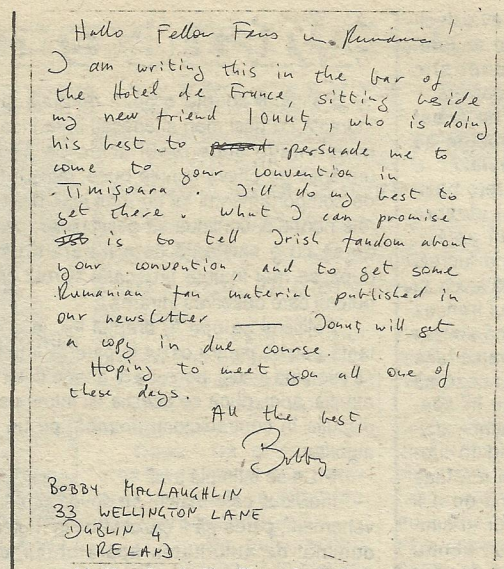

Hallo Fellow Fans in Rumania!
I am writing this in the bar of the Hotel de France, sitting beside my new friend Ionuț, who is doing his best to ~~persuade~~ persuade me to come to your convention in Timișoara. I'll do my best to get there. What I can promise ~~to~~ is to tell Irish fandom about your convention, and to get some Rumanian fan material published in our newsletter — Ionuț will get a copy in due course.
Hoping to meet you all one of these days.
All the best,
Bobby

BOBBY MACLAUGHLIN
33 WELLINGTON LANE
DUBLIN 4
IRELAND

Hello, fani din România!

Am scris acestea în barul hotelului De France, avîndu-i alături pe noul meu prieten Ionuț, care a știut atît de bine să mă convingă să vin la Convenția din Timișoara. O să fac tot ceea ce pot pentru a fi acolo. Ceea ce pot să vă promit este că voi spune fandomului despre Convenție și voi pune la dispoziția fanilor români ceva materiale tipărite la noi.

Cu speranța de a vă întîlni în curînd, toate cele bune.

Bobby

Irlanda e paradisul SF-iștilor

I.B:– Stau de vorbă cu o reprezentantă a fandomului irlandez, aici la Euroconul din '93. Te rog să te prezinți cititorilor noștri.

B.M:– O.K. Mă numesc Bobby Maclaughlin, fac parte din I.S.F.A. - IRISH SCIENCE FICTION ASOCIATION, am scris cîteva povestiri, povestiri de mică întindere de science fiction despre un alien care vizitează Terra Dublin, Londra și alte cîteva locuri, am mai mult de 50 de ani, citesc science fiction de cînd aveam 8 ani. E mult timp și ceea ce mă interesează în acest gen este cum toată lumea are vise, eu de asemeni, și în viața mea trăiesc și visez ca visul să devină realitate.

I.B:– Da, înțeleg. Spune-mi care e părerea ta despre mișcarea cyberpunk.

B.M:– Cyberpunk, hm, nu prea-mi place, nu mă interesează prea mult.

I.B:– De ce?

B.M:– Mă plictisește. Ceea ce-mi place sînt cărțile lui John Varley, Larry Niven, cărțile vechi...

I.B:– Clasicii.

B.M:– Clasicii, da. Dar și cîțiva scriitori noi, dar cyberpunk, nu.

I.B:– Bine, atunci spune-ne care sînt legăturile dintre fanii din Anglia și cei din Irlanda, dacă există.

B.M:– Există, da, fanii irlandezi participă la convențiile science fiction din Anglia și mulți englezi participă la convențiile noastre din octombrie ce se numesc Octocon.

I.B:– *În Irlanda există organizații ale profesioniștilor, ale fanilor de SF?*

B.M:– Da, există scriitori profesioniști care trăiesc în Irlanda: Anne McCaffrey, la fel Harry Harrison, James Hogan, Joe Haldeman, sînt o groază de scriitori în Irlanda și scriitori care nu sînt irlandezi de origine, dar guvernul irlandez a făcut un lucru foarte inteligent: toți oamenii care cîștigă bani scriind cărți, cărți science fiction sau romane mainstream de ficțiune, de asemeni artiștii și pictorii sînt scutiți de taxe. Și pentru acest lucru avem profesioniști.

I.B:– O.K.Dar există organizații care să coordoneze toate manifestările din Irlanda?

B.M: – Da, este IRISH SCIENCE FICTION ASOCIATION, ne întîlnim în fiecare lună, în prima zi de marți a lunii și există de asemenea o alta formată din pictori și scriitori care ne întîlnim la jumătatea lunii.

I.B:– Fanii au vreo asociație care să le aparțină numai lor?

B.M:– Mai există o organizație: STAR TREK. O organizație în întregime separată.

I.B:– Ce părere ai despre acest Eurocon? Și de faptul că anul viitor va fi la Timișoara.

B.M:– Cred că e foarte bine dacă e posibil să se organizeze un Eurocon la Timișoara, pentru că avem nevoie de multe contacte între fanii din diferitele țări. Astăzi contactul e minim. Și e păcat. Motivele sînt dificultățile cu limbile, așa cum mi-ai spus deja (înainte de interviu am stat cu Bobby de vorbă cel puțin încă o oră N.R) putem vorbi în alte limbi cu un interpret, dar un interpret profesionist e greu de întîlnit chiar și aici în Anglia, nu sînt prea mulți.

I.B:– Dar, dar noi avem deja unul printre noi: Nicu Gecse care vorbește curent cinci limbi. Și cred că vom mai găsi și pe alții. Ce poți să-mi spui despre acest Eurocon?

B.M:– E un bun con, aah, convenție, mi-a plăcut aici și cred că e un pic mai mic decît înainte pentru că am mai fost aici acum patru ani, și astăzi sîntem mai puțini de o mie aici, dar pe de altă parte e mai bun pentru că sînt mai mulți fani din alte țări. E o mai bună omogenizare.

I.B:– Mulțumesc și sper că ne vom reîntîlni anul viitor.

B.M:– Da, și eu sper acest lucru.

A consemnat
Ionuț BĂNUȚĂ

Ghid de lectură

7.FAHRENHEIT 451 * Ray BRADBURY

Montang era pompier.Astăzi, este un criminal periculos: în loc să ardă cărțile, cauza nenorocirilor umane, el le citește. Și nu este și singurul...Ecranizată de Francois Truffaut în 1967.

(roman / 29 franci francezi).

A- clasic; G - Fericirea obligatorie; D - represiunea polițistă; I - Cultura este necesară?

8.L'HOMME DEMOLI * Akfred BESTER

Cum se poate comite o crimă perfectă cînd polițiștii sînt telepați? Acest lucru îl ambiționează pe cinicul Ben Reich, căruia setea de putere îi declanșează geniul criminal. Își va atinge scopul propus, dar fără să știe că incoștientul este cel mai neiertător judecător (Premiul HUGO / 29 franci francezi)

A - jurnalist, scenarist; G - setea de putere; D - suspans polițist; I - Complexe fraudiene; Bi - ***

9. JE SUIS UNE LEGENDE * Tichard MATHESON

Robert Beville este ultima ființă „normală" de pe Pămînt unde, în urma unei epidemii, toți oamenii au devenit vampiri. Singur în specia lui, apare celorlalți ca un monstru ce inspiră dezgust și spaimă, chiar și femeii iubite.Ecranizat de Boris Sagal în "Le survivant" (roman / 29 de franci)

A - clasic; G - groază; D - orașul pustiu; I - singur contra toți; Bi - ***

10.LES POMMES D'OR DU SOLEIL * Ray BRADBURY

Un monstru venit din adîncuri, un trecător fără cap într-un oraș terorizat, un copil invizibil, un mare meci între Albi și Neri, singurătatea unei bătrîne vrăjitoare, călători în drum spre soare, congelați într-o navă... și talentul lui Bradbury.

(22 nuvele / 35 franci francezi)

A - clasic; G - fantastic ; D - poetic.

Nicolae ARITON

De la piramidă la cîmpul mental

După cum aţi remarcat din ultimele numere ale revistei noastre, am abordat acest subiect deosebit de interesant: efectul de piramidă. Într-o manieră aparent prudentă, limitîndu-mă la prezentarea imparţială a unor experienţe „clasice", la sugerarea unor ipoteze şi la enunţarea a cît mai multor întrebări ce pot genera deschideri. Această atitudine nu rezultă dintr-o lipsă personală de documentare sau experimentare şi nici de frica de a fi „excomunicat" din lumea oamenilor de ştiinţă pentru prezentarea unei teme neagreate de ştiinţă, ci din convingere! A prezenta o serie de rezultate, de multe ori trunchiate sau uşor „aranjate" împreună cu un formalism matematic forţat, folosit numai ca să pară lucrare ştiinţifică, sau în extrema opusă, abordarea exclusiv mistică sau magică a acestui subiect, nu poate decît să încurce evoluţia normală spre Adevăr. Confuziile pot fi astfel induse în special tinerilor, care au fost învăţaţi să creadă tot ceea ce este scris în cărţi, fără a mai examina cu propria intuiţie şi cunoaştere afirmaţiile citite. Deci, să încerc să vă prezint o serie de informaţii ce s-au adunat treptat pe lîngă studiul efectului de piramidă, pentru a vă sugera dificultatea principală în abordarea cercetării în sens ştiinţific, clasic.

După cum ştiţi, putem identifica o activitate de cercetare fundamentală, ce-şi propune să afle Legile generale ale Universului din care facem parte şi una aplicativă care urmăreşte utilizarea practică a cunoştinţelor existente la un moment dat. Majoritatea oamenilor se mulţumesc să utilizeze rezultatele muncii cercetătorilor, fără a se întreba cum şi de ce funcţionează un aparat oarecare. Singura pretenţie pe care o au este ca funcţionarea aparatului să fie stabilă în timp, procesul fizic implicat să fie reproductibil în proporţie de 100%. Asta presupune o cunoaştere aşa de profundă a principiului pe care se bazează funcţionarea acelui aparat, încît simpla respectare a condiţiilor iniţiale cerute să ducă întotdeauna la acelaşi efect. Vă daţi seama ce utilitate ar mai avea sistemul de iluminare din apartamente, dacă la o apăsare pe comutatorul din sufragerie ar începe să curgă apa la baie, unde ajunşi repede să vedem ce se întîmplă şi vrînd să aprindem lumina pornim de fapt cuptorul cu microunde din bucătarie. Şi dacă această interconectare ar fi cumva stabilă în timp, treptat ne-am construi o abacă, un fel de tabel de corespondenţe şi ne-am descurca. Măcar am şti cum să pornim apa la baie. Dar dacă cineva ar schimba legăturile! Sînt convins că cei ce fac cercetare aplicativă ar abandona căutarea imediat, căci fără reproductibilitate nu există utilitate practică. Rămîn în cursă doar cei ce simt că trebuie să existe în general o legătură între cauze şi efecte, măcar una probabilistă, sau una care azi nici nu are încă nume. Ei caută fără a se speria de inutilitatea aparentă a muncii lor. Deci, raportul reproductibil – nereproductibil delimitează între util şi inutil două mari clase de fenomene şi aparate. Din păcate, piramida face parte astăzi din categoria „aparatelor" cu funcţionare nereproductibilă şi deci greu acceptată de cercetarea ştiinţifică de azi, orientată aproape exclusiv pe eficienţă şi utilitatea imediată şi mai puţin pe cunoaştere fundamentală. Şi nu se poate spune că nu s-au efectuat cercetări ştiinţifice, şi nici nu se poate accepta ideea că rezultatele ar fi pozitive, dar ţinute în secret din cine ştie ce motive, deşi această ultimă afirmaţie este o părere personală şi ar putea fi contestată. Consider însă că, în momentul în care misterul efectului de piramidă va fi cu adevărat descifrat, el se va răsfrînge implicit asupra omenirii în aşa măsură încît nu va putea fi principial ţinut în secret.

Dar să vă prezint concret cîteva observaţii vizînd nereproductibilitatea fenomenului pe care-l discutăm. Incitaţi de prezenţa unui brevet privind ascuţirea lamelor de ras, brevet ce implică seriozitatea informaţiilor conţinute, o echipă de cercetători ai unui institut de fizică din Toronto au început studii complexe, utilizînd microscopia electronică pentru a verifica efectul piramidei asupra gradului de ascuţire al tăişului lamei. Cu tot efortul şi tehnologia de cercetare utilizată nu au putut trage nici o concluzie ştiinţifică, aşa că au abandonat cercetarea lăsînd-o în seama „entuziaştilor care cred că aşa ceva este posibil". În schimb, cercetătorii din Germania, utilizînd aceeaşi tehnică de cercetare, au evidenţiat net fenomene de fluaj la nivelul structurii cristaline, pe direcţiile de deformare plastică mare, implicit pe tăiş.

Personal, am verificat practic efectul piramidei asupra lamelor de ras şi am ajuns la concluzia că durabilitatea acestora creşte semnificativ, căci în loc să reziste ce de obicei la 10-15 operaţii de ras, m-am plictisit eu să o pun de fiecare dată sub mica piramidă, şi asta după aproximativ 200 de utilizări. Povestind colegilor „aventura experimentală" am reuşit să găsesc printre ei încă un „entuziast" care să repete încercarea, dar, spre dezamăgirea mea şi a lui, nu a obţinut nici un rezultat. Au urmat alte cîteva săptămîni de discuţii şi după ce i-am pus la dispoziţie o copie a brevetului scos de Drbal (Nr. 91304) am fost surprins să-l aud povestind despre numeroase experienţe reuşite, inclusiv cea legată de lama de ras. Este oare efectul corelat cu starea psihică a experimentatorului? cu dorinţa şi credinţa lui? Poate piramida materializa starea de spirit a cercetătorului determinînd pentru aceleaşi condiţii iniţiale un rezultat pozitiv, atunci cînd experimentează un entuziast, şi negativ, cînd experimentează un sceptic?

Institutul Standfort din California este un etalon în competenţa şi calitatea cercetărilor efectuate. Aici, dr. Tiller, cercetînd efectul de piramidă, constata faptul că intensitatea efectului scade treptat în timp, ca şi cînd noutatea este cea care declanşează ceva care, intrînd treptat în „normal", în cotidian, stinge şi intensitatea efectului. El conchide în cadrul unei conferinţe la universitatea din Drew, că „indiferent care ar fi natura energiilor şi forţelor implicate în acest efect, se pare că sîntem extrem de interactivi cu acestea".

Din aceste cîteva exemple se poate trage o concluzie ce ar servi la emiterea unei ipoteze: studiul efectului de piramidă nu poate fi disociat de studiul capacităţilor paranormale ale psihicului uman. Admisă această ipoteză, apare mai pregnantă importanţa, dar şi dificultatea de studiu a influenţei formei în general şi a piramidei în special asupra viului şi neviului. Căci, într-un domeniu în care viul superior organizat pare să coordoneze implicit sau explicit realitatea, a cerceta în sens clasic pare să fie o fugă fără sfîrşit după ceva ce fuge, fugărit de însuşi urmăritorul. E ca şi cînd, sub presiunea mentală a cercetării, obiectul se schimbă necontenit! Şi atunci, cum am putea găsi ceva stabil sau un proces reproductibil, atît de cerut de ştiinţa clasică? Aceste cîteva observaţii generează o altă ipoteză enunţată în această formă de V.A. Firsoff la un congres internaţional cu tema Psihologia cuantică: „Natura, originea şi organizarea vieţii necesită intervenţia unor forţe mentale". Deci mintea nu trebuie concepută numai ca o minte conştientă, ci şi ca o forţă. Uşor de emis ipoteze! Mai greu de susţinut sau demonstrat. Dacă se consideră că există un cîmp mental, capabil să acţioneze atît în interiorul corpului pe care-l structurează, cît şi în exteriorul acestuia, cînd interacţionează la distanţă în procese de telepatie, de telekinezie etc., atunci, pentru a putea explica interacţiunea dintre minte şi materie, este necesar să acordăm materiei atribute pe care le posedă mentalul. Şi în acest moment studiul devine speculativ, căci nu avem încă un experiment crucial care să ateste sau să infirme ipoteza de mai sus. Putem spune că am ajuns la graniţa cunoaşterii ştiinţifice, în sensul în care astăzi gîndim Ştiinţa. Pentru a depăşi această graniţă este necesar să reconsiderăm o parte din înţelepciunea acumulată de-a lungul vremurilor, să ne focalizăm atenţia spre fizica cuantică şi biologie şi să dorim cu adevărat să mergem mai departe! Nu vom găsi strînse laolaltă informaţiile ca într-o carte de şcoală. Ele trebuie culese de acolo de unde s-au oprit. Pentru a le simţi valoarea şi a le extrage, trebuie cunoştinţe din multe domenii. Viitorul se construieşte din dorinţe şi pe baza cunoaşterii Trecutului. Este ca un joc de puzzle în care trebuie întîi să identifici piesele ce alcătuiesc tabloul şi apoi să-l şi construieşti, fără însă să ştii de la început cum arată acesta!

Citeşti mult şi dintr-un articol întreg, de cele mai multe ori într-o limbă străină, rămîi doar cu o frază. E bine să o extragi din acel text, împreună cu titlul şi pagina lucrării pentru ca mai apoi, cînd totul se adună şi prinde contur să poţi să te întorci şi să reciteşti cu alţi ochi articolul. E o tehnică precum oricare alta. Cere muncă şi migală şi speranţa că pînă la sfîrşit va rezulta ceva. Este munca obişnuită a unui cercetător adevărat. Să vă transcriu cîteva asemenea fraze acumulate din studiile bibliografice efectuate şi care fără o legătură logică directă, vizează subiectul discutat. Treptat, pe măsură ce cercetarea experimentală evoluează, o parte din aceste fraze îşi vor găsi locul.

– Sistemul nervos central, deşi operează cu curenţi electrici deosebit de slabi, pare să nu fie perturbat esenţial de prezenţa unor cîmpuri electromagnetice puternice (din apropierea unor emiţătoare, unor motoare electrice etc.) Aceasta ar sugera faptul că operaţiile de bază desfăşurate în sistemul nervos nu sînt de natură electromagnetică.

– Interacţiunile PSI par a se desfăşura astfel încît să afecteze sistemul vizat. În vederea obţinerii efectului dorit, în modul cel mai economic. Deci, se poate suspecta că interacţiunea nu are loc asupra elementului vizat în experienţă, ci asupra celui mai „slab" element din lanţul de măsură.

– Considerînd o modelare cuantică la nivel macroscopic, se poate admite că observatorul unor fenomene atît de delicate poate deveni martorul propriului proces de observare în sensul interacţiunilor cuantice, legate de principiul de incertitudine. Astfel, din punct de vedere al unui observator, producerea unor fenomene PSI poate fi datorată chiar procesului de observare (efect de observare), un fel de interferenţă între Observator şi Obiectul observat, regăsită în anumite condiţii la scară macroscopică.

ERATĂ

În Nr.19 – În loc de renunţarea structurii cristaline citeşte refacerea structurii cristaline. În loc de polemizare citeşte polimerizare.

Florin MUNTEANU

Ora de după miezul nopții

I se spusese Prințul.

Era puternic,

era curajos, era frumos,

iar însușirile minții sale întreceau cu mult pe ale celorlalți semeni ai săi.

Era un om cum de mult nu se mai născuse în lume.

Ar fi putut să vestească o nouă religie și toți l-ar fi crezut și l-ar fi urmat fără șovăire.

Ar fi putut să dăruiască oamenilor noi și nebănuite mașini. La ce bun, își zisese, cînd cu viața lor scurtă s-ar fi bucurat prea puțin de ele.

Ar fi putut să le descopere multe fețe ascunse ale realității. Alții o vor face la fel de bine în locul meu, își spusese iarăși și se mulțumise numai să-și construiască o casă.

Trecuseră cîteva ore de cînd ambele laturi ale ușii masive de lemn, împodobită cu ornamente, cu blazonul Prințului, cu mînerele de bronz lunecaseră înapoi descoperind primului oaspete intrarea în casă. De atunci, mulțime de automobile și helicoptere luxoase se opriseră pe pista de dinaintea intrării lăsînd să se scurgă din ele șiruri strălucitoare de oameni, invitații la petrecerea dată de Prinț pentru inaugurarea casei sale.

Trecuseră cîteva ore, iar el, amfitrionul, încă nu se ivise să-și scoată din ghearele uimirii prietenii, cei mulți ce i se considerau prieteni și care fuseseră chemați aici.

Veniseră toți, înalta societate, mai marii industriei, finanțelor, ai politicii și ai artelor, lacomi să mînjească cu privirile lucrul acela, care, fără să fi existat încă, fusese cel mai mult în centrul atenției și discuțiilor tuturor. „A opta minune a lumii", rînjise disprețuitor Orlando, poetul, „A noua, a opta e el, Prințul", suspinase împingîndu-și pupilele sub pleoape, femeile au fost întotdeauna impresionabile și proaste, iar Linda, actrița, nu făcea nici ea excepție. Și poate că tocmai din acestă cauză Prințul nu apăruse, lăsîndu-i în grija glasurilor: pentru a le lăsa întreagă uimirea.

– Bine ați venit! Vă așteptam... se insinuase plină de promisiuni vocea de femeie senzuală în urechile domnului Smith.

– Bine ați venit! Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o acceptînd invitația mea! răsunase respectuos și grav vocea în urechea domnului von Schromberg.

– Bine ați venit, doamnă! picurase cu o politețe frivolă vocea către lady M. care tocmai păsise pe ultima treaptă a marchizei.

Glasurile. Erau pretutideni; pentru fiecare invitat, vorbind numai lui, mereu alta, afabile, ironice, lingușitoare sau reci, răspunzînd oricărei întrebări, sporind curiozitatea, dezvăluind sau încifrînd mistere, rugînd, amenințînd, invitînd sau dictînd interdicții, orientînd musafirii prin ceața propriilor nedumeriri.

– Exact la timp, domnule...

– Ferestre nu există decît înlăuntru, veți vedea...

Da, e soția primului ministru și amantul ei oficial...

– Sînteți fermecătoare, domnișoară...

– Se pare că s-a discutat în cabinet...

– Gauguin, o moștenire de la...

– Un pahar de șampanie? curg cuvintele unui chelner invizibil de deasupra cupelor cu lichid șopotitor, de deasupra tăvilor ce plutesc prin salon desenînd traiectorii sinuoase în jurul invitaților.

Tăvi cu gustări, vinuri scumpe și lichioruri exotice, care sărută tandru, mușcă sau ard în fulgerări aromate limba și faringele, care sublimează simțurile și zguduie trupurile celor ce se încumetă să le servească.

Iluzia – sau realitatea – era perfectă, casa întrecea tot ce își putuseră imagina: pereții salonului modificîndu-și mereu geometria și culorile, îndepărtîndu-se la orice pas făcut spre ei, salonul transformîndu-se în grădină, țișnitori la care apa este înlocuită cu șampanie, iar leul din botul căruia curge devenind pe rînd delfin, minotaur, heruvim sau urcior de zeiță, globuri strălucitoare ce plutesc prin aer proiectînd fîșii multicolore de lumină și muzică lentă, adormitoare, perfidă.

Trecuseră cîteva ore și nici unul din cei pe care Prințul binevoise să-i cheme nu reușise să se smulgă vrăjii în care casa îi înlănțuise. Tot acest timp nu făcuse decît să pregătească intrarea Prințului. Acum momentul venise.

Oprind rîsetele, cuvintele, glasurile, tînguitul muzicii, clinchetul cristalurilor, un orologiu nevăzut porni să bată înfundat cele douăsprezece lovituri ale miezului nopții. Inima ascunsă a castelului pulsă, marcînd, paradoxal, cu atît de multe lovituri începutul primei ore a existenței sale.

Și o dată cu miezul nopții apăru în mijlocul invitaților săi Prințul. Palid și strălucitor, cu ochii arzînd părea o fantomă a unor vremuri pe care oamenii de acum nu reușeau decît s-o maimuțărească.

– Este adevărat că orologiul care s-a auzit adineauri este zidit în temelia casei? șopti unul dintre invitați, cerînd glasurilor ce îi răspunseseră pînă acum să verifice adevărul unui zvon născut din vechi legende în imaginația de acum a oamenilor. Cuvintele răsunară însă nefiresc de puternic la impactul cu aerul înghețat de sunetele vibrante și stranii de mai înainte.

– Aproape adevărat, răspunse Prințul. Pentru că acum cîteva clipe nu eram încă sigur că există. Și pentru că labirintul de încăperi al acestui castel a început a fi construit în jurul locului unde orologiul pe care l-ați auzit sunînd nu era atunci decît o mașină programată să se autocreeze astfel încît să măsoare timpul ce va ajunge acolo.

– Frumos spus. Aproape convingător.

Ca într-o poveste clasică: petrecerea, castelul, stăpînul, labirintul și străinul aducător de nenorocire. Vocea care se auzise era a străinului. Nimeni nu-l văzuse pînă acum și nimeni nu-l invitase. Toți îl cunoșteau însă: Hunter, șeful Poliției, „gunoierul-șef" al societății; stupoare, indignare, silă.

Și Prințul, bineînțeles Prințul, cel mai inteligent dintre toți:

– Deși nu pot spune că-mi faceți o onoare deosebită, totuși bine ați venit, domnule Hunter!

– Este adevărt că i-ați ucis pe cei ce v-au construit castelul?... Întrebarea este retorică, fiindcă nu am nevoie de răspunsul dumneavoastră pentru a vă aresta.

Hunter juca tare, de față era și Ministrul Armoniei, superiorul său ierarhic, iar el, Hunter, dacă greșise, putea ajunge cu adevărat gunoier într-unul din ținuturile extraurbane.

Pereții își modificară brusc basoreliefurile, globurile luminoase acoperiră uimirea invitaților cu pete sîngerii, în salon era și un șemineu adevărat în care cu flăcări și jerbe de scîntei galbene, reale, ardeau lemne adevărate.

– Nu am ucis pe nimeni, Hunter.

Calm, rece, aristocratic.

– Nu ați ucis?!... Atunci i-ați lăsat, i-ați împins, i-ați obligat să moară.

Încăpățînat, șiret, bădăran, cine i-a permis lui Hunter să intre, de ce îi dă voie să-i vorbească astfel?

– Dovedește-mi!

Cîțiva începură să nu mai înțeleagă. Ceilalți urmăreau acum o întrecere pe viață și pe moarte între două animale puternice, abile, talentate, pursînge. Numai unul era însă favoritul publicului, „Ce face se învinovățește singur?", „E deștept, e foarte deștept, i-a întins o cursă polițaiului".

– Îți voi dovedi, Prințe, voi destrăma scamatoriile cu care reușești să le amețești pe aceste biete creaturi, gest larg exprimînd înconjurul, cu mîna, îți voi demola butaforia, te voi arăta așa cum ești, un escroc, un șarlatan, un nimic...

O ură veche, imensă se transformase în cuvinte, glasul lui Hunter devenise urlet, ochii îi deveniseră două găuri incandescente. Continuă:

– Ceea ce se întîmplă pe scenă am văzut, spectacolul a fost reușit, Prințe, dar pentru a-ți dovedi trebuie să pătrundem în culise.

Zîmbetul înghețat al Prințului.

– Mulțumesc, Hunter. Și vorbind invitaților, tocmai voiam să vă arăt interiorul. E timpul.

Pereții salonului se despicară acolo unde nimeni n-ar fi bănuit o ușă.

– Vă rog urmați-mă, rosti Prințul.

Doc cel gras se îmbătase. Zăcea răsturnat într-o rînă pe covor, se agățase cu disperare de picioarele unui scaun și lacrimi mari îi spălau fața de vomă, cînd era mic am avut grijă de el ca de copilul meu.

Era evident că nu putea urma invitația Prințului. Nici ceilalți în aceeași stare cu el. Nici cei care se sărutau în colțurile înadins umbrite ale salonului și pentru care o despărțire a buzelor ar fi sîngerat asemenea unei răni.

– Trebuie să vă spun că nici eu nu știu ce vom întîlni în interior. Cei ce nu vor să meargă îi rog să rămînă aici. Se vor distra la fel de bine ca pînă acum.

Unii se întoarseră în fotolii și își întinseră mîinile spre paharele cu băutură. Rămîneau. Ceilalți îl urmară, însă, pe Prinț. Și Hunter care căuta în interiorul castelului proba ce îl oprea de a deveni din acuzator acuzat.

Păși în prima cameră. Gura deschisă în perete își lipi buzele înghițindu-i. Înăuntru mirosea a liliac mov și a frică. O parte din ei regretară că intraseră aici. În colțurile încăperii cupe aurii încărcate cu jar aruncau umbre roșiatice pe chipuri, pe degete tremurînde, pe lustrul mobilelor.

Prințul făcu un gest și o lumină orbitoare șterse umbrele. Draperiile de catifea în dosul cărora se ascundeau ferestrele se încrețiră în lături, descoperindu-le. Afară era primăvară, erau copaci și era iarbă. Semisferele aurii alunecară încet către perete și pătrunseră în el lăsînd în urmă cîteva pete de un roșu stins care apoi se topiră și ele. Geamuri uriașe, pînă în podea, înlocuind aproape tot zidul.

– Nu se poate! Invitații își lătrară uimirea, Hunter se apropie de fereastră și privi afară.

Într-adevăr nu se putea. Copaci și iarbă însemnau că folia de ciment plastifiat pe care își opriseră vehiculele dispăruse o dată cu acestea. În locul lor se desfășura un peisaj al trecutului. Bătrînul îmbrăcat cu cămașa albă, cu părul de un alb murdar și fața împînzită cu țepi albicioși, cocoțat într-un vehicul rudimentar își îmboldea animalele pe o fîșie de pămînt uscat, mărginită de vegetație.

– Ce animale sînt acelea? întrebă Hunter.

– Cai, căpătă răspunsul.

– Mda... Iar ceea ce vedem noi e imagine video sau hipnoză de grup.

Buzele Prințului se curbară într-un zîmbet disprețuitor.

– Știți doar că hipnoza de grup e posibilă numai la oameni de nivel inferior. Și puteți deschide ferestrele.

Își bătea joc de toți? Își putea oare permite aceasta?!

– Nu credeți? Ha, ha! rînji Prințul.

Păși înainte și desfăcu mecanismul de închidere. Trase apoi de cadrul ferestrei care se roti înăuntru și aerul de afară cu mirosul lui neobișnuit se rotogoli în plămînii celor prezenți, năucindu-i. Animalele dispăruseră în prezentul din care tocmai veneau, dar una din caracteristicile lor, gregaritatea, rămăsese. Bărbați greoi, încorsetați în costume scorțoase, chipurile desfigurate de fard ale femeilor, falduri de îmbrăcăminte foșnitoare, piei tremurînde lucind de transpirație, metalul clinchenitor al bijuteriilor se bulucirâ înghesuindu-se către ferestre.

– Priviți și trăiți, domnilor și domnelor! Este unica ocazie ce vi se oferă să faceți acestea într-un trecut veritabil, în prezentul de acum cîteva sute de ani. Ca un show-man perfect, genial, Prințul.

Viermuiala aruncă o parte din ea afară prin

găurile deschise în perete. Apoi se trase înspăimîntată înapoi. Împinse de un resort, ferestrele se închiseră cu un pocnet sec și valurile draperiilor se întinseră acoperind lumea de afară. Curios însă, în cameră lumina își păstra aceeași intensitate. Acum venea de la un candelabru uriaș spînzurat de plafon. Acum, după ce șocul trecuse, oamenii își putură privi hainele. Aparțineau și ele timpului în care intraseră.

– Sinucidere? Omor prin imprudență? rîse rece Prințul spărgînd și amuțind strigătele celorlalți.

Era evident că îi vorbise lui Hunter. După politețea batjocoritoare a primelor schimburi de cuvinte ar fi fost înjositor pentru rangul său să i se adreseze direct.

– Crimă cu premeditare, îi răspunse cel întrebat cu aceeași tonalitate a glasului. Și era singurul care în afara stăpînului casei își păstrase calmul în vînzoleala de mai înainte.

– Mă urăști. Mă urăști mult. De ce?

Ciudat, întrebarea, deși pusă poliţaiului, era directă, nu fusese rostită impersonal și snob, cum ar fi trebuit.

– Pentru că în timp ce unii se zbat în lipsuri și batjocură, alții se distrează materializîndu-și fanteziile nebunești, construind castele inutile și omorînd oameni.

Adică el Hunter, era unul din cei ce suferise (și acum cînd, în sfîrșit, reușise să urce în ierarhia socială era considerat doar un cioclu), iar cel pe care ei, însoțitorii Prințului, ajunseseră să-l venereze era nebunul și criminalul.

– Cîtă impertinență! Să-l omorîm! propuse cineva.

– Să-l omorîm! Să omorîm gunoierul! acceptară și ceilalți.

Emoțiile îi înfierbîntaseră. Nu mai erau oile ușor de mînat, moleșite de îndestulare și lenevie, căpătaseră spirit de aventură, dăduseră de gustul sîngelui. Voiau să atace, doar o singură lovitură a lui Hunter dată unuia dintre ei i-ar fi cuminţit iarăși. Și Prințul știa asta.

– Hunter este ultimul pe care l-aș omorî dintre voi toți, rosti, liniștindu-i.

Apoi la fel ca la intrarea în prima cameră zidul se despică și ei păşiră înainte, lăsîndu-se înghițiți de labirint.

Totul era ură, urmărire și timp.

Prințul, Hunter și ceilalți.

Ură și urmărire.

Prințul și Hunter.

– Crezi că ai să poți rezista în închisoare: întuneric, șobolani, singurătate și frig?

– Crezi că ai să-mi poți rezista: lumină, aur, putere, dragoste?

Străbătură cameră după cameră, timp după timp, trăiră în trecuturi imaginare sau desfășurate cîndva cu adevărat, în concretețea convenabilă a prezentului, în virtualități fantastice de viitor. Prințul își mîna turma care grohăia de plăcere sau teamă prin minunații sau grozăvii nemaivăzute, însoțindu-i cu hohote de rîs ce înlocuiau plesnetul biciului, însoțit la rîndu-i de supravegherea amenințătoare a lui Hunter.

– De ce nu te poți lepăda de resentimente, Hunter? De ce te porți ca o mașină incapabilă de emoții? Mi-ar plăcea să te poți bucura împreună cu mine de toate acestea! Gest sugerînd infinitul.

– Ha, ha! exclamațiile țîșniră scînteind ca niște țurțuri de gheață printre dinții poliţaiului. Tu vorbești de emoții?!...

O altă rană în zid. O altă intrare. Un alt timp. În preistoria omului o grotă și nu se putea să nu rîzi văzînd gesturile disperate ale femeilor ce încercau să le întindă trăgînd de pieile crude de animale care luaseră locul rochiilor roșnitoare și scumpe și care reușeau prea puțin să le acopere goliciunea. Și apoi aceleași femei aruncînd blănurile pe care atît le strînseseră la pipet și țîșnind îngrozite, alergînd cu sînii goi, cu pîntecul și coapsele descoperite, cu sînii drepți și pietroși sau carnea tare și netedă a pîntecului și coapselor despicînd aerul, cu sînii lăsați sau carnea flască a pîntecului și coapselor alergînd atunci cînd, atrasă de mirosul omului, împinsă de foame, în grotă intră o fiară, un carnivor monstruos al acelei vremi.

– Îmi placi din ce în ce mai mult, Hunter! Ești curajos! zise Prințul, după ce acesta omorîse fiara împlîntîndu-l între fălcile, de care încă mai atîrnau șiroind de sînge bucăți din trupurile celor ce nu reușiseră să i se împotrivească, o prăjină din lemn înfiptă într-un vîrf ascuțit de piatră cioplită.

– Nu îmi placi foarte mult însă... De ce i-ai salvat, aruncînd în jur același zîmbet disprețuitor ce părea că devine o mască, fac și ei parte din aceeași clasă, pe care tu o urăști, cu mine?

– Sînt oameni, oameni neputincioși, oameni care trebuiesc ajutați.

– Aha, generozitate... Sau simțul datoriei? Te-ai gîndit vreodată Hunter, că ai putea fi o mașină? Un

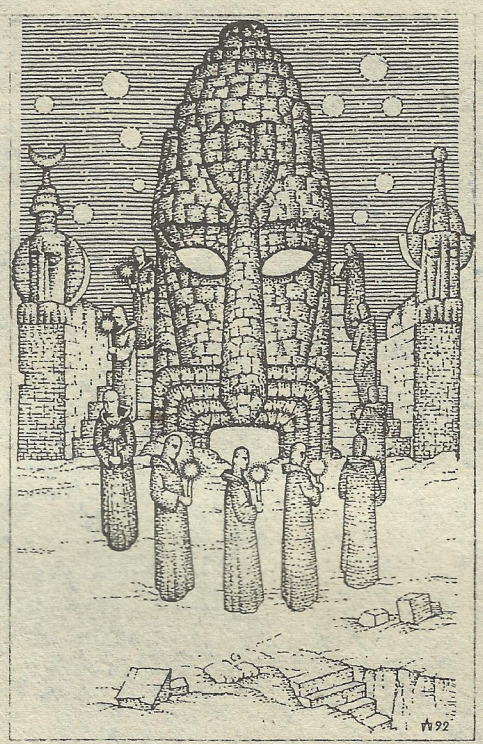

robot? Un android? Căruia ura i-a fost implantată pentru a nu greși niciodată din milă în meseria murdară pentru care ai fost programat.

– Nu contează ce sînt. Contează că am salvat oamenii pe care tu îi lăsai să moară.

– Vezi că te comporți nenatural. Eu aș fi omorît fiara dacă m-ar fi atacat pe mine, aș fi ucis-o să-mi salvez viața. Natura înseamnă selecție, omenirea va pieri ea însăși dacă nu-i vom lăsa pe cei neputincioși să piară. Nu putem continua să fim o specie de handicapați, nu niște mormane de carne îndobitocită vor trebui să fie stăpînii planetei. Viitorul este al oamenilor ca mine și ca tine, aproape ca tine, Hunter! O să vezi asta cînd vom ajunge la capătului drumului.

Timp după timp, stăpînul casei, invitații, străinul aducător de nenorocire. Pînă cînd invitații se împrăștiară prin labirint. Prea fricoși pentru a continua, hotărîseră să se întoarcă neștiind dacă vor reuși să ajungă în salonul unde cei ce rămăseseră se îmbătau sau se iubeau liniștiți. Sau muriseră condamnați de Inchiziție, în experiențe de laborator sau catastrofe spațiale, perforați de proiectile în războaie, căzînd în capcanele întinse spre a le opri accesul în sala comorilor. Sau pur și simplu se lăsaseră ademeniți și înghițiți de unul din timpurile pe care le străbătuseră.

Hunter și Prințul, numai ei doi rămăseseră, păşiră pentru a nu știu cîta oară înainte. O lumină caldă, izvorîtă din globurile lucitoare ce împodobeau pereții, îi îmbrățișă mîngîindu-le chipul. În mijlocul încăperii, dezvăluindu-se goală printre perdelele strînse ale baldachinului, legănată de valurile de mătase albastră ce acopereau patul, o femeie dormea. Pentru prima dată Hunter se surprinse lăsîndu-se pradă emoției. Un tremur ușor îi cuprinse interiorul, acea parte a ființei sale ce nu putea fi stăpînită prin încordarea nervilor și a mușchilor săi de oțel. Femeia era ireal de frumoasă.

Prințul îi sesiză schimbarea.

– Ar putea fi a ta, îi zise.

Gîndise corect cînd își zisese ireal de frumoasă. Pentru că nicăieri, de la barăcile dărăpănate și munții de gunoi în care mișunau oamenii-viermi din extraurban pînă în cartierele rezidențiale nu găsise o asemenea imagine a frumuseții care să-l năucească. Și nici nu credea că ar fi putut să existe. Iar femeia care dormea înainte-i numai asta era: o imagine.

Prințul făcu un pas înainte și zgomotul încălțărilor sale lovind podeaua trezi femeia care se ridică și îi privi, o singură umbră de teamă străbătîndu-i chipul. Apoi o licărire veselă îi inundă ochii, îi recunoscuse parcă, porni spre ei, părul lung, auriu îi îmbrățișa umerii, mișcările i se decupau stranii în decorul albastru, brațele i se întinseră, șerpi albi arcuindu-se grațios cuprinseră grumazul lui Hunter, atingerea era materială, femeia exista cu adevărat.

– Te așteptam! îi zise.

Tentația dragostei după ce, pe rînd, îl îmbiaseră puterea, plăcerile, aurul.

Se smulse din îmbrățișare și se repezi cu putere în zid, cu o clipă înainte de impact acesta se spintecă lăsîndu-l să treacă. Timp după timp.

Începu să se întrebe ce căuta totuși aici. Dacă urmărirea mai avea vreun sens, dacă ura nu era absurdă. În noua cameră Prințul îl urmase pe el, iar ura, în dimensitatea temporală pe care o străbătuse, devenise ridicolă.

– Știți că de fapt noi semănăm, Hunter. Semănăm foarte mult, rosti Prințul.

Da, semănau, îi făcuse să se asemene multitudinea aceea de relații puternice, ascunse ce o legau pe victimă de călăul său. Dar cine era victima, cine era călăul?

– Pînă acum am încercat să te cumpăr cu tot ce era al meu și putea fi al tău. Eu știu că nu sînt vinovat, dar puțin m-ai făcut să cred că sînt. Ca două substanțe care au stat prea mult în contact. Am început să facem schimb de elemente. Nu știu ce ai de gînd, dar acum vreau să te cumpăr cu ce este al fiecăruia și ar putea fi al nostru...

Ce am de gînd? Hunter înțelese că venise pînă aici ca să-l aresteze pe Prinț. Și o va face, deși era sigur acum că muncitorii dispăruți se rătăciseră singuri în labirint, deși începuse să-l iubească, culmea, un polițist ținînd la criminalul pe care trebuia să-l închidă, o va face, dacă era cu adevărat un android, programatorii lui fuseseră niște ageamii, nici măcar un sentiment primitiv cum e ura nu reușiseră să-i inoculeze cum trebuie.

Rînji glacial, era zîmbetul de pînă acum al Prințului, ca două substanțe care stătuseră prea mult în contact, dar nu mai apucă să rostească formula, în numele legii, nici să fie rugat să continue drumul pînă la capăt, pînă la care capăt? da, dacă într-adevăr avea un capăt, nici să întrebe, ce ai dorit să obții de fapt, nu știu, să înșel timpul, poate nemurirea, pentru că asurzindu-l, asurzindu-i, un orologiu nevăzut porni să bată.

Bang, bang, bang...

Neștiind de ce Hunter începu să numere bătăile: patru, cinci...

Venise ora de după miezul nopții, exista un capăt,

... șase, șapte, opt, nouă...

mai era o singură ușă de deschis, Prințul se repezi spre ea,

... zece, unsprezece, doisprezece...

trase, dar nu mai văzu cadranul alb al orologiului,

... treisprezece, paisprezece, cincispre...

pentru că timpul infinit, coprimat în această ultimă încăpere se destinse făcînd să explodeze materia, se dezlănțui și-i înghiți pe rînd ca o fiară înfometată pe Prinț, pe Hunter, castelul și toată partea aceea de lume.

Pompilian TOFILESCU ✍

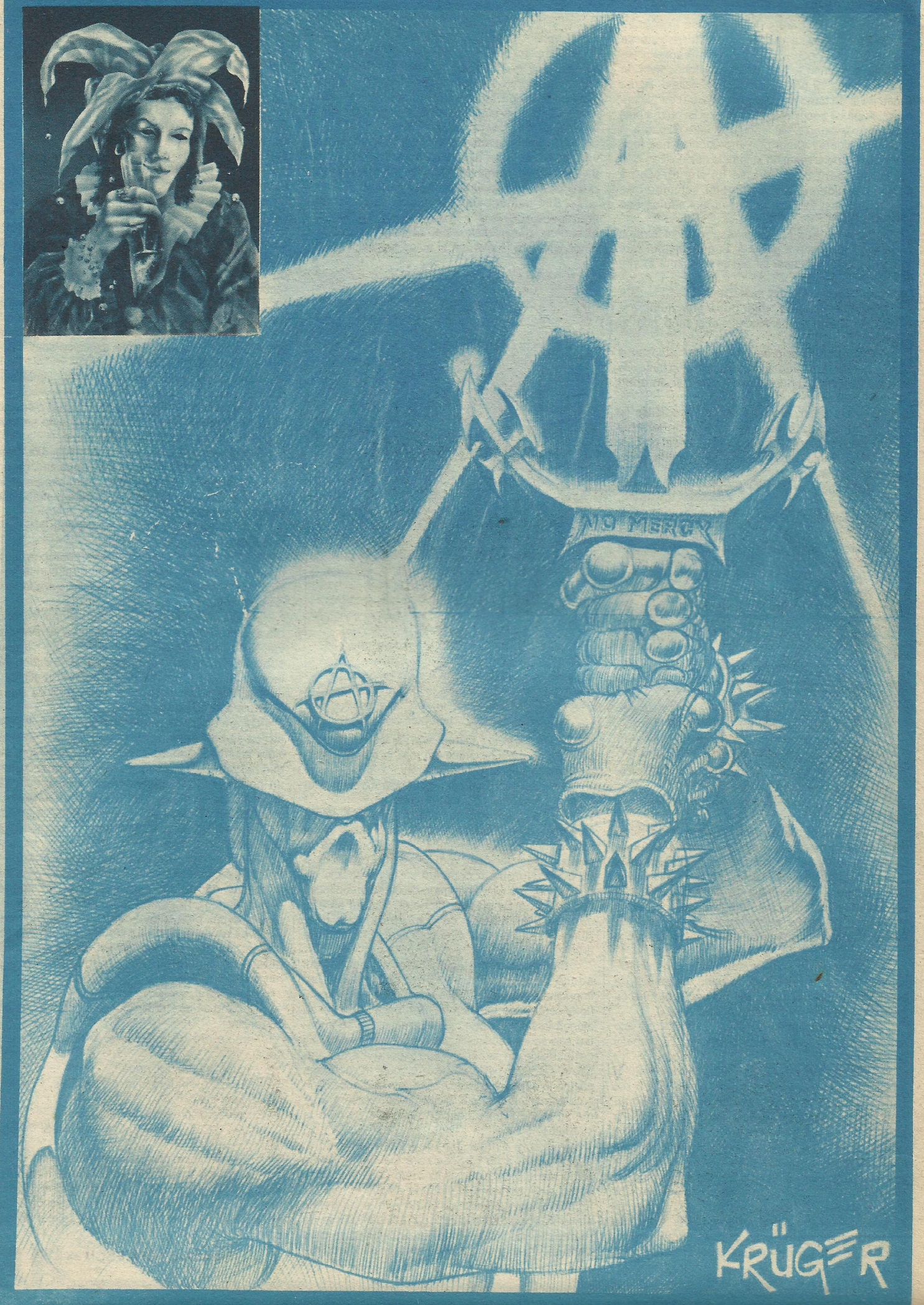
NO MERCY
KRÜGER

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025